

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. '086ς Πατησίων αρ. 9.

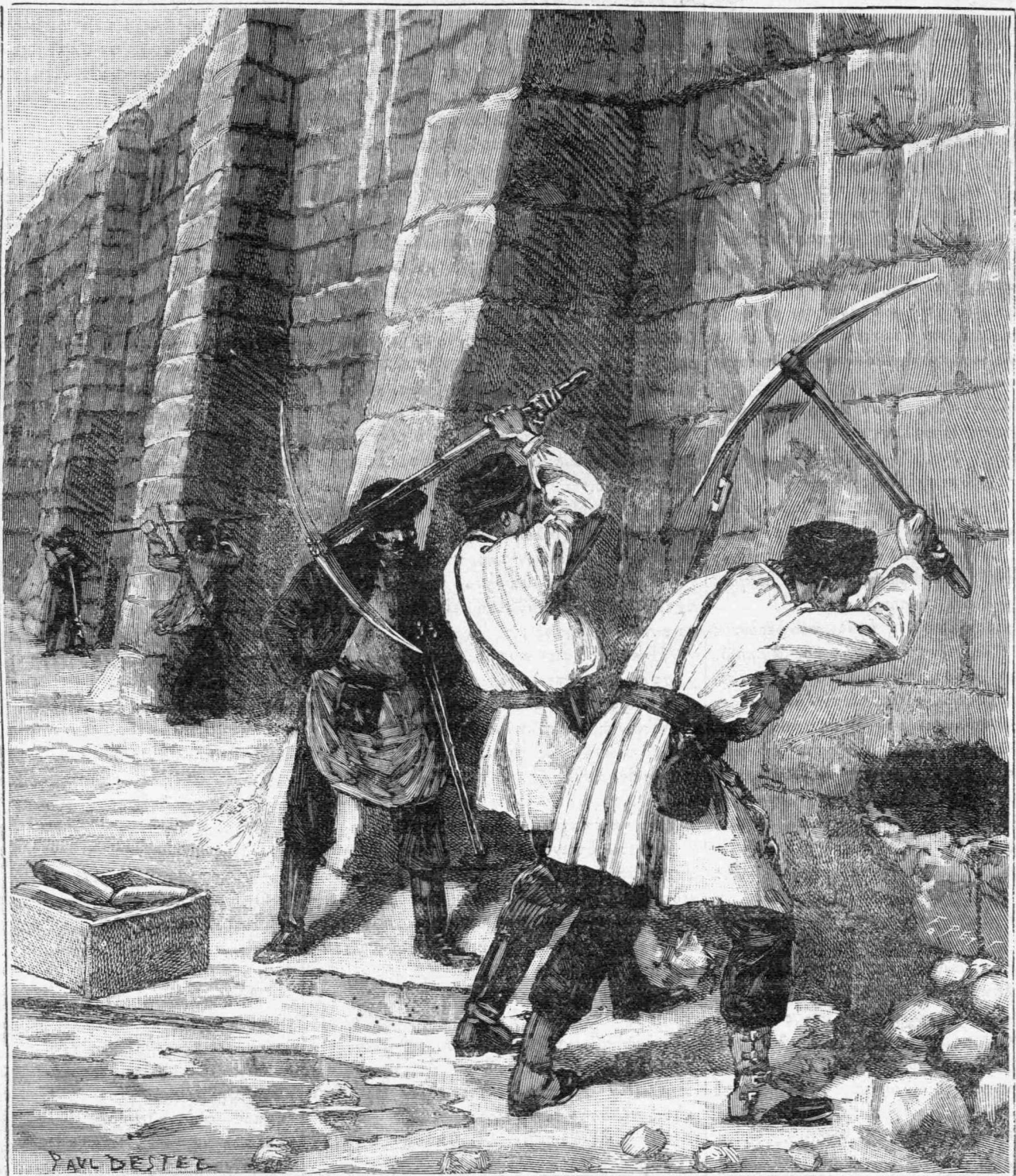
Οι συνδρομαί αποστέλλονται απ' ευθείας εις 'Αθήνας διά γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσού κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετά εικόνων, μετάφρασις *Κ, (συνέχεια).—Ιωάννου Βαλέρα : — ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ, Ισπανικόν μυθιστόρημα κατά μετάφρασιν Αντ. Φραβασίλη, (συνέχεια).—Α. Γ. Κωνσταντινίδου : ΔΙΑ ΤΡΙΑ ΡΟΥΒΛΙΑ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωτικά

Εν 'Αθήναις φρ. 8, ταίς επαρχίαις 8,50
έν τῶ εξωτερικῶ φρ. χρυσῶ 15.
Εν 'Ρωσίᾳ δούβλια 6.

Οί ἐργάται ἀπέσπων ὄγκους λίθων. (Κεσόλαιον Η').

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

— Αυτό όνειροπολούμεν, απήντησε τότε ο Ρωμαίος, πρό τριῶν ἐτῶν, ὅταν ἐκάναμε τὰ σχέδια μας εἰς τὰς ὄχθας τῆς μικρῆς αὐτῆς λίμνης, τῆς τόσῳ σήμερον μελαγχολικῆς καὶ εἰς τὰς ἀτραπούς τοῦ δάσους, τὴν ἀνοιξιν ἀνάμεσα εἰς τὴν πρασινάδα καὶ εἰς τὰς φωλεὰς τῶν πτηνῶν;

Ἡ Σολάνζη ἀφῆκε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς νὰ πῆσῃ ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ νυμφευθῆς αὐτόν, Σολάνζη! Σὺ δὲν εἶσαι τόσῳ φιλόδοξος, καὶ θὰ ἦσουν εὐτυχῆς εἰς τὸ Πριερέ. Μοῦ τὸ ἔλεγες τοῦλάχιστον καὶ ἐφαίνεσο εὐλικρινῆς.

— Ἐγνώριζες καλῶς τοῦτο.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, μὰς ἔκαμε πολὺ κακό! Καὶ νὰ ἦσαι ἰδική του! Δηλαδή νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν του διὰ τῆς κακοηθείας, ἐνῶ ἐγὼ θὰ εὐρίσκομαι μοιραίως μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, μακρὰν ἀπὸ σοῦ, μετὰ τὴν λύσσαν καὶ τὴν ζηλοτυπίαν εἰς τὴν καρδίαν, μέχρις ὅτου καταντήσω τρελλὸς ἢ μανιώδης! Εἶναι δίκαιον αὐτό; Ἄλλὰ τότε πρέπει νὰ πιστεύσω ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός.

— Ρωμαῖε, εἶπε σοβαρῶς ἡ Σολάνζη. ἐνθυμεῖσαι τὸ Κορμέλι;

— Ναί.

— Τί μοι ὑπεσχέθης;

— Νὰ συγκατατεθῶ, ἕως ὅτου γείνη ὁ γάμος αὐτός.

— Καὶ πρὸς ἀνταλλαγὴν, τί σοὶ εἶπον;

— Ὅτι θὰ μοὶ δώσης μέγα δαῖγμα τῆς πρὸς ἐμὲ φιλίας σου.

— Τῆς φιλίας μου; ὄχι! τοῦ ἔρωτός μου, διότι δὲν τὸ κρύπτω ὅτι σὲ ἀγαπῶ. Τὸ δαῖγμα τοῦτο θὰ σοὶ τὸ χορηγήσω μετ' ἀγαλλιᾶσεως. Φύλαξον τὴν ὑπόσχεσίν σου καὶ θὰ φυλάξω τὴν ἰδικήν μου.

Ἡ Σολάνζη ἐξήσκει μεγίστην ἐπ' αὐτοῦ ἐπιροήν, διότι ἐκεῖνος δὲν ἐπειράθη οὔτε νὰ μάθῃ ὅποιον ἦτο τὸ δαῖγμα ἐκεῖνο, ἀλλ' οὔτε καὶ ν' ἀντιστῆ εἰς τὰ σχέδιά της.

Πιθανὸν καὶ αὐτὸς νὰ εἶχε τὸ ἰδικόν του.

— Πήγαινε, ἐπανάλαβεν ἐκείνη μετὰ τινὰς στιγμᾶς, ὁ πατὴρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου θὰ ἐπιστρέψουν καὶ ἂν σὲ ἰδοῦν θὰ τοὺς λυπήσῃ τοῦτο πολὺ...

Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ὕψου πρὸς αὐτὴν τοὺς ὀφθαλμούς, προσέθηκε μειδιδῶσα:

— Διότι θὰ σκεφθῶσιν, ὅτι δὲν θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς τοῦ λοιποῦ, ὅπως πάντες τὸ ἐπεθύμουν!

Ὁ Ρωμαῖος ἠγέρθη καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ.

— Ἄφες νὰ σὲ ἀσπασθῶ, Σολάνζη,

εἶπεν, ὥστε νὰ ἀντλήσω τὸ θάρρος τοῦ νὰ σὲ ὑπακούσω, διότι μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἰξεύρω ἂν ἦμαι ζωντανὸς ἢ νεκρός, ὅταν σκεφθῶ αὐτὸν τὸν γάμον.

Ἡ Σολάνζη τῷ ἔτεινε τὸ μέτωπον ἐφ' οὗ ἀπέθηκε δειλῶς τὰ χεῖλη αὐτοῦ ἂν ἦτο ὀλιγώτερον συγκεκινημένος θὰ ἠδύνατο νὰ μετρήσῃ τοὺς βιαίους παλμούς τῆς καρδίας τῆς νέας γυναικός.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ προφέρῃ λέξιν, ἀλλ' ἡ Σολάνζη ἠσθάνθη δάκρυα κυλιόμενα ἐπὶ τῶν παρειῶν της.

Ἦρπασε τότε τὸν βραχίονα αὐτοῦ, μὴ ἀντέχουσα νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ, καὶ τὸν συνῶδευσε, ὅπως κατὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν περιεπάτων ὁμοῦ συνομιλοῦντες περὶ τοῦ μέλλοντός των.

Καὶ συνωμίλησαν ὅπως ἄλλοτε εὐλικρινῶς, περὶ τῶν αἰσθημάτων αὐτῶν, τοῦ Πριερέ, τοῦ Ἰωάννου Τρεμόρ, τοῦ εὐεργετικοῦ καὶ δυστρόπου ἐκείνου ὄντος, τοῦ γέροντος πατρὸς μὲ τὰς λευκὰς τρίχας, ὅστις θὰ ἦτο τόσῳ εὐτυχῆς ἐπαναδρόμων αὐτόν, τῆς Ἀμῶνης, ἧτις τὴν ἠγάπα ὡς θυγατέρα της, τοῦ Σίμωνος, ὅστις ἐφαίνετο πάσχων νόσον τοῦ νοός, μελαγχολίαν τινα, ἣν οὐδ' ἡ σύντονος ἐργασία, οὐδ' ἡ φιλία τῶν γειτόνων ἠδύναντο νὰ θεραπεύσωσιν.

Ὁμίλησαν περὶ τοῦ πολέμου, τῶν Σουβραῖ, οἵτινες προσηνέχθησαν ὡς ἥρωες, καὶ τέλος περὶ τῆς πριγκιπέσσης Καβάλι, τοῦ παραδόξου ἐκείνου πλάσματος, τῆς ὑπερηφάνου καὶ γενναίας, ἧτις ἀπελευθέρωσεν αὐτούς, τοὺς ἐξησφάλισε καὶ ἀποτόμως ἐξηφανίσθη, χωρὶς ν' ἀναμείνη τὰς εὐχαριστίας των.

Ἡ Σολάνζη ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦτο ἐποίησεν ἀκούσιον κίνημα ἐκπλήξεως καὶ δυσπιστίας.

Ἡ ἀπελευθέρωσις τοῦ κόμητος δὲ Σουβραῖ ὑπὸ τῆς Πολωνίδος, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἀκριβῶς τῶν γάμων της, τὴν ἀνησῆχε.

Ἡ γυνὴ αὐτῆ θὰ ἦτο βεβαίως ἐχθρὰ της. Διατὶ ἀνεμιγνύετο εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ κόμητος;

Ἡ ἐπέμβασις αὐτῆς περιεῖχεν οἰνοὶ μυστηριώδη ἀπειλήν.

Ἡ νύξ εἶχεν ἐπέλθει.

Μόνον ἡ ἡμισέληνος ἀνέτελλεν ἀνωθεν τῶν δασῶν πρὸς τὸ Σεβάν, φωτίζουσα αὐτὰ δι' ἀσθενοῦς φωτός.

— Χαῖρε, Ρωμαῖε, εἶπεν ἡ Σολάνζη, πρέπει νὰ ἐπανέλθω.

Καὶ τῷ ἔτεινε ἐκ νέου τὸ μέτωπόν της, ὅπερ ἐκεῖνος ἠσπασθη. Εἶτα τὴν εἶδε βραδέως φεύγουσαν πρὸς τὸ Ἐλάφων-Πέρασμα, καὶ ἀπὸ ἐκείνη ἐξηφανίσθη εἰς τὸ σκότος, τότε ἀπεράσισε νὰ μεταβῆ εἰς Πριερέ.

Ἐσπευσε τὸ βῆμα.

Ἦδη καὶ οὗτος ἦτο ὡς ἡ Σολάνζη εἶχεν ἀναλάβει τὸ θάρρος του. Αἱ σκέψεις μόνον αὐτῶν διέφερον.

Ἐκείνη ἐπίστευεν ὅτι εἶχεν προφέρει αὐτῷ τὸ ὕστατον χαῖρε.

Οὗτος δὲ ἠλπίζεν ὅτι θὰ τὴν ἐπανακτῆσῃ.

Ἄφ' ὅτου κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν

μετὰ τοῦ Σουβραῖ, ἡ μόνη του χαρὰ ἦτο νὰ ὑπακούῃ αὐτῷ.

Ὁ κόμης παρετήρησε τὴν γενναϊότητα τοῦ Ρωμαίου, ὅστις ἐπέδωκε τότε πάση δυνάμει νὰ φονευθῇ.

— Ἐνόσω ἡ Σολάνζη ζῆ, τῷ ἔλεγεν ἐκεῖνος, ἔχε θάρρος. Αὐτὴ σὲ ἀγαπᾷ: θὰ ἴδῃς πράγματα, τὰ ὅποια θέλουν σὲ ἐκπλήξῃ. Μιμήσου ἐμὲ, ὅστις ἔχασα τὸ πᾶν καὶ ἐν τούτοις ζῶ.

Ἄφινε λοιπὸν νὰ τὸν ὀδηγῇ ἐκεῖνος καὶ ἀνέμενε.

Ἐφθασε ταχέως εἰς τὴν ἀκρὰν τῆς λόχμης καὶ ἔστη πρὸς στιγμὴν.

Ἐκατὸ βήματα πρὸ αὐτοῦ, ὑπῆρχεν ἡ πλατεῖα τοῦ Σεβάν, ἡ εἴσοδος εἰς τὴν πάροδον τὴν ἀγούσαν πρὸς τὸν πύργον: εἶδε τὴν ἐκκλησίαν, τὸ Πριερέ, τὸ πρεσβυτέριον, καὶ δωδεκάδα οἰκιῶν, κειμένων περὶ τὸ δημαρχεῖον.

Ἐν τῇ πλατεῖᾳ ταύτῃ, ἐν ἣ ἦσαν συνηγμένοι ἄνδρες τινες καὶ γυναῖκες ὁμιλοῦντες συγχρόνως, ἠκούετο ἀόριστος θόρυβος.

Γ

Δεκαπέντε ἰππεῖς ἦσαν παρατεταγμένοι ἐνώπιον τοῦ Πριερέ, τὰ ὄπλα ἀνὰ χεῖρας κρατοῦτες καὶ ἐπιβαίνοντες ἀκίνητοι ἐπὶ τῶν μεγαλοσώμων καὶ ἀκινήτων αὐτῶν ζῶων.

Οὐδέποτε εἶχον ἰδεῖ αὐτοὺς ἐν Σεβάν.

Οἱ Μορβανδοὶ εἶναι συνήθως βραχεῖς καὶ παχύνωτοι, ὡς οἱ λαγωοὶ τῶν ὀρέων.

Οἱ ἰππεῖς οὗτοι ἦσαν ὑψηλοὶ καὶ εὐρωστοί. Πῶγων πυρρόχρους ἐκάλυπτε τὸ ἦμισυ τοῦ προσώπου αὐτῶν, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δὲ ἔφερον δερμάτινον κράνος, οὗτινος ὑπέκειτο χαλκίνη αἰχμή.

Μακρὸς βαθύχρους μανθῶας ἐκάλυπτεν αὐτοὺς, ἐπὶ τῆς ζώνης δὲ αὐτῶν ἐκρέματο μακρὰ σπάθη, τύπτουσα τὰ πλευρὰ τῶν ὑποζυγίων.

Οἱ στρατιῶται οὗτοι, ὡς οἱ τοῦ Ἀττίλα ἢ τοῦ Ζενσερίκου, ἔζων τρυφηλῶς ἐπὶ τοῦ ἔθρικου ἑδάφους, δαπάνῃ τῶν χωρικῶν.

Ἐν-συνόλω, ἡ μικρὰ αὐτῆ ἰλη ἦτο ἐπιβλητικὸν ἐξωτερικόν.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Σεβάν, ἐξεληθόντες τῶν κλυθῶν αὐτῶν, τοὺς παρετήρουν μετὰ πλείονος ἐκπλήξεως ἢ τρόμου.

Παιδίον δωδεκαετῆς ἔλεγε τῇ μητρὶ του δεικνύον αὐτοὺς διὰ τοῦ δακτύλου:

— Αὐτοὶ λοιπὸν εἶναι οἱ Πρωῶσοι;

Οἱ περίξ τοῦ ἀποσπάσματος συνηθροισμένοι ὑλοτόμοι καὶ ἐργάται, δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσωσι τὴν ὀργὴν των ἐναντίον αὐτῶν.

Ἡμερομίσθιός τις, τὸ δρέπανον ἐν τῷ πλευρῷ ἔχων, ἐν δερματίνῃ ζώνῃ κρεμάμενον, ἔσυρεν αὐτὸ ἐκ τῆς χειρίδος μετὰ λύσσης: ἕτερος ἔφυγε τρέχων, ὅπως λάβῃ καὶ φέρῃ μετ' ἑαυτοῦ τὸ ἐργαλεῖον, δι' οὗ ἔκοπτε τοὺς κλάδους. Καλλιεργητῆς τις ἐσκέφθη νὰ λάβῃ τὸ κλαδευτήριον αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ γυνὴ του, δὲν τὸν ἄφινε νὰ ἐξέλθῃ.

— Δὲν πρέπει νὰ ἐκτεθῆς, ἐκράυγαζεν

αὐτῶ, σκέψου τὰ μικρά σου. Καί ἔπειτα λένε πῶς τὰ καίνε ὄλα αὐτοί!

— Ἐ! καλά! τὰ ξαναφτιάχνουμε, κάθε Πρῶσος κ' ἕνα σπίτι, πάλι δὲν εἶναι ἀκριθό.

Καί εἶχε δίκαιον!

Ἄλλὰ ποῦ ἀρχηγός! οὐδεὶς παρίστατο, ὅπως διατάξῃ καὶ διευθύνῃ τοὺς λοιπούς.

Ὁ Ρωμαῖος ἔστη ἐν τῇ σκιᾷ παρὰ τοὺς πόδας φηγοῦ· τὸ αἷμά του ἔβραζεν· τοὺς ἀνθρώπους ἐλείνους αὐτὸς τοὺς ἐγνώριζεν! Τὴν πρῶταν ἀκόμη τοὺς εἶχεν ἰδεῖ. Οἱ Σουβραὶ καὶ αὐτὸς τοὺς εἶχον κατατροπώσει· ἀλλ' εἶχον μείνει ἀρκετοὶ ἔτι, ἀφοῦ τὸ Σεβάν, τὸ χωρίον αὐτὸ τὸ ἀπολωλὸς ἐν τοῖς ἀποτομωτέροις βράχοις καὶ ἐν τοῖς πυκνοῖς δάσσει τοῦ Μορβάν, ἐδέχετο τὴν προσβολὴν τῆς ἐπισκέψεώς των.

Ἦτο ὁ προαιώνιος ἐχθρὸς των.

Καί ἐν τούτοις δὲν τοὺς εἶχον ἰδεῖ εἰς τὰ μέρη των οὔτε κατὰ τὸ 1814 οὔτε κατὰ τὸ 1815 οὐδ' ἄλλοτέ ποτε.

Τί ἤρχοντο νὰ πράξωσιν;

Εἶχον προσκαλέσει τὸν δήμαρχον νὰ ἔλθῃ· ἀλλ' οὗτος δὲν παρουσιάζετο καὶ ἀνυπομόνον.

Ἐπὶ τέλους ἐφάνη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς ἐξωθύρας αὐτοῦ.

Δήμαρχος ἦτο ὁ γέρον Ρεμρόρ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶ εἶπεν εἰς καθαρὰν γαλλικὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ μὲ προφορὰν λίαν γερμανικὴν:

— Εἶσθε ὁ δήμαρχος;

— Μάλιστα.

— Ἐχω νὰ σᾶς ὁμιλήσω.

Καί χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντησιν αὐτοῦ, ἔρριψε τὰ ἦνία τοῦ ἵππου του τῶ στρατιώτῃ, ὅστις ἴστατο παρὰ τὸ πλευρόν του καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἔπαυλιν μετὰ τοῦ γέροντος.

Ὁ Ρωμαῖος Ρεμρόρ ἔβλεπε τὴν σκηνὴν ταύτην.

Δὲν ἐπρόκειτο πλέον περὶ τῆς πατρίδος του, ὁ ἐχθρὸς εἰσῆρχετο ἐν τῶ ἰδίῳ αὐτοῦ οἴκῳ.

Ἐστράφη ταχέως περὶ τὴν δημορχίαν, ἀποφεύγων νὰ παρατηρηθῇ, διήλθεν ὀπισθεν αὐτῆς, διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν, διεσκέλισε τοῖχόν τινα, καὶ ὠλισθήσε κρύφα ἐν τῇ πατρικῇ ἐστία, ἐν λεπτόν βραδύτερον τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ δημάρχου.

Ὁ δραγόνος ἐκάθησε, χωρὶς νὰ παρακληθῇ πρὸς τοῦτο καὶ εἶπεν εἰς τὸν γέροντα Ρεμρόρ:

— Ἐφόνευσαν πέντε ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας σήμερον τὸ πρωί, πλησίον τοῦ δάσους τοῦ ὀνομαζομένου Σιαμπινιόλ.

— Δὲν τὸ γνωρίζω.

— Κατὰ τὰς πληροφορίας μας οἱ φωνεῖς εἶναι ἀπὸ τὸ χωρίον αὐτό, ἢ ἀπὸ τὰ περίχωρα· τοὺς εἶδον νὰ ἔρχονται πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος.

— Ἀλλὰ πῶς θέλετε νὰ τὸ εἰδεύρω;

— Δὲν τοὺς γνωρίζετε λοιπόν;

— Ὅχι· ἀλλὰ καὶ ἂν τοὺς ἐγνώριζα, δὲν θὰ σᾶς τοὺς ἔλεγα.

Ὁ Γερμανὸς δὲν ὠργίσθη.

— Καί ὅμως χρειάζεται νὰ δώσωμεν

ἐν παράδειγμα. Σεῖς ποῦ εἶσθε γέρον πρέπει νὰ ἦσθε φρόνιμος. Ἐχω διαταγὰς. Ἐὰν ἐντὸς δύο ἡμερῶν οἱ ἔνοχοι δὲν μᾶς παραδοθῶσιν...

— Ἄλλ' αὐτοὶ δὲν εἶναι ἔνοχοι, εἶπεν ὁ δήμαρχος, εἶναι γενναῖοι στρατιῶται, ὑπερασπιζόμενοι τὴν πατρίδα των.

— Τὸ χωρίον θὰ κατῆ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον. Τώρα, ποῦ δύνανται νὰ κατασκευάσωσιν πεντακόσιοι ἄνδρες;

— Ἰππεῖς;

— Καὶ πεζοί.

— Ἐδῶ εἶναι ἀδύνατον.

— Ὑπάρχει ἕνας πύργος, εἶπεν ὁ δραγόνος.

— Μάλιστα· ὁ πύργος τοῦ μαρκησίου δὲ Τανναί.

— Εἶναι φίλος τοῦ στρατηγοῦ μας· ἐδῶ εἶναι;

— Θὰ ἦναι μετὰ δύο ἡμέρας.

— Μετὰ δύο ἡμέρας; εἶσθε βέβαιος;

— Ὑπανδρεύεται.

— Καλά.

— Θὰ σᾶς δώσω μίαν συμβουλήν, εἶπεν ὁ δήμαρχος τῶ ἀξιωματικῶ, ὅστις ἠγείρετο. Πιστεύσατέ με, μὴ ἔλθετε εἰς αὐτὰ τὰ μέρη. Εἶναι πολὺ σκεπαστὰ καὶ δὲν θὰ ἦσθε ἀσφαλεῖς.

Ὁ Γερμανὸς ὕψωσε τοὺς ὄμους.

— Τὰ Βόσγια εἶναι περισσύτερον ἀπὸ αὐτὰ σκεπασμένα καὶ ὅμως τὰ διήλθομεν, ἀπήντησε περιφρονητικῶς, καὶ τότε εἶχατε ἀκόμη στρατόν.

Καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης διακοίνωσιν τοῦ στρατηγοῦ φόν Γκέμπεν ἔχουσαν οὕτω:

«Διαταγὴ πρὸς τὸν δήμαρχον τοῦ Σεβάν, νὰ ἐτοιμάσῃ κατάλυμα διὰ πεντακοσίους ἵππεῖς, ἕκατὸ σάκκου σανοῦ, πεντακοσίους ἄρτους καὶ διακόσια πενήκοντα χιλιόγραμμα νωποῦ χοιρίου κρέατος ἐντὸς δύο ἡμερῶν· ἐπὶ πλέον δὲ δύο ἑκατοντόλιτρα οἴνου.

«Τοπογεγραμμένος στρατηγὸς
«Φόν Γκέμπεν».

Ὁ Ρωμαῖος Ρεμρόρ εὐρίσκετο εἰς τὸ πλησίον δωμάτιον, ἤκουε τὴν συνδιάλεξιν χωρὶς νὰ κινηθῇ.

Ἡ καρδιά του ἔπαλλε βιαίως.

Ἐσκέφθη κατ' ἀρχὰς νὰ ριφθῇ ἐπὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ νὰ τῶ διαπεράσῃ τὸ στήθος διὰ τοῦ ἐγχειριδίου, τὸ ὅποιον ἀκόμη ἔφερε, καὶ κατόπιν ν' ἀρπάσῃ τὸ ὄπλον του καὶ νὰ πυροβολήσῃ κατὰ τῶν ἱππέων τῶν πρὸ τῆς δημορχίας.

Εἶτα ἐσκέφθη, ὅτι θὰ ἐπανήρχοντο περισσότεροι, ἑκατοστὺς ἴσως, ὡς ἀνήγγελλεν ὁ δραγόνος, καὶ θὰ ἦτο καλλιτέρα περίστασις ν' ἀποπλύνῃ τὴν εἰς τὴν οἰκίαν του γεννομένην ὕβριν.

Ἐνῶ ἐδίσταζεν, ὁ Γερμανὸς ἐχαιρέτισε τὸν δήμαρχον. ἐξῆλθε τοῦ Πριερέ, ἵππευσε καὶ ἔδωκε τῇ ἀκολουθίᾳ του συντόμους διαταγὰς πάραυτα ἐκτελεσθείσας.

Οἱ δεκαπέντε ἵππεῖς ἐξετέλεσαν ἡμίσειαν στροφὴν, ἐπανάλαβον τὴν εἰς Σατώ-Σινὸν ἄγουσαν, ἅμα δ' ὡς ἀπεμακρύνθησαν ἕκατὸ βήματα ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, ἤρξαντο καλπάζοντες.

Ὁ Ρωμαῖος ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἐν ἣ εἶχε κλεισθῇ.

Ὅταν ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ εὐρέθη ἐνώπιον τοῦ πατρὸς του, ὅστις ἔμενον ὀρθιος πρὸ τῆς ἐστίας.

Ὁ γέρον ὠχρίασε, δὲν ἠδυνήθη νὰ προφέρῃ λέξιν καὶ ἔτεινε τοὺς βραχίονας, εἰς οὓς ὁ Ρωμαῖος ἐροῖσθη.

Ἡ χαρὰ ἐφαίνετο ἀνεκλάλητος. Ὁ Ἰωάννης Ρεμρόρ καὶ αὐτὸς ὁ ἐξάδελφος Σαδουῖνος ἔκλαιον.

Εἷς τινα γωνίαν, ἡ μικρὰ Ρόζα, καταπεφοβισμένη ἐκ τῶν ἀπειλῶν τοῦ Γερμανοῦ, ἔκλαιε καὶ αὐτῇ.

Ἡσθάνετο μεγάλην διὰ τὸν Ρωμαῖον φιλίαν, ἀλλ' ἠγάπα τὸν Βρισέ, ἡ δὲ ἐπάνοδος τοῦ μὲν τῇ καθίστα μᾶλλον ἐπώδυνον τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἄλλου.

Ὁ Ρωμαῖος τὴν παρηγόρησεν ὡς ἠδυνήθη.

— Μὴ κλαίεις, τῇ εἶπε. Βλέπεις πῶς δὲν ἀποθάναμεν. Καὶ ὅμως ὑποφέραμεν πολλὰ.

Ὅπως διαφυλάξῃ τὸ ὑπὸ τοῦ Σουβραὶ συστηθὲν μυστικόν, δὲν ἔσχεν ἀνάγκην νὰ ἐπιμείνῃ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις τῆς οἰκίας.

— Εἶπον διὰ πέντε Πρῶσους φονευθέντας εἰς τὸ δάσος τοῦ Σιαμπινιόλ, εἶπεν. Ὁ στρατιώτης αὐτὸς δὲν λέγει ψεύματα. Ἀπέθανον πραγματικῶς. Ἦσαν δραγόνοι ὅσων αὐτοὺς ποῦ φεύγουν, καὶ ἤθελαν νὰ μᾶς συλλάβουν σήμερον τὸ πρωὶ εἰς τὸν δρόμον. Ἡμεῖς ἀντισταθῆκαμε· τόσῳ τὸ χειρότερον δι' αὐτούς. Αὐτοὶ δὲν εἶναι ἄνθρωποι, εἶναι ἐχθροί.

Ἀνέγνωσε πάλιν μετὰ προσοχῆς τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ φόν Γκέμπεν.

Διαρκούντος τοῦ πολέμου, οἱ πρόσοκοποι τοῦ γερμανικοῦ στρατοῦ, προέβαινον συχνάκις ἐν μικρῶ ἀριθμῶ, μετ' ἀξιοσημειώτου τόλμης, εἰς μακρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ σώματος, εἰς ὃ ἀνήκον.

Πανταχοῦ ἄφιναν διαταγὰς ἀγγαρειῶν, ἵνα οὕτως ὑποθεθῇ, ὅτι ἀκολουθοῦνται ὑπὸ σώματος στρατοῦ καὶ παραλύσωσι πᾶσαν ἀντίστασιν.

Ὁ Ρωμαῖος Ρεμρόρ ἐσπούδαζε τὰς φράσεις τῆς διαταγῆς.

Ἐσκέπτετο διατί ὁ ἀξιωματικὸς ἔλαβε τόσας πληροφορίας περὶ τοῦ πύργου τοῦ μαρκησίου δὲ Τανναί, καὶ ὅτι ἐκεῖ ἠδύναντο νὰ καταλύσωσιν ἄνδρες καὶ ἵπποι.

Ἐμενον ἐκεῖ, δισταζὼν καὶ ἔμφροντις.

Ἀΐφνης ἐσκέφθη τὸν κόμητα.

Εἰς αὐτὸν ἀπέκειτο ν' ἀποφασίσῃ περὶ τοῦ πρακτεῦ.

Θὰ τὸν ἔβλεπε τὴν πρῶταν τῆς ἐπιούσης καὶ θὰ συνεννοεῖτο μετ' αὐτοῦ περὶ τοῦ σχεδίου των, δι' ὃ ἡ Πολωνία τὸν ἐβοήθησε μετὰ τασαύτης γενναιότητος καὶ τόλμης. Ἡ ἀφίξις τῶν ἐχθρῶν δραγόνων μετέβαλλε τὴν ὕψιν τῶν πραγμάτων.

— Εἰμπορεῖς νὰ ἔλθῃς εἰς Σουβραί; ἠρώτησεν ἀποτόμως τὸν ἀδελφόν του.

— Ἀπόψε;

— Ἀμέσως.

— Ἄν θέλῃς, εἶπεν ὁ Ἰωάννης Ρεμρόρ. Πιστεύεις λοιπόν ὅτι οἱ λησται αὐτοὶ θὰ ἐπανεέλθουν;

— Δυνατόν, εἶπεν ὁ ἐξάδελφος Σαδουῖνος.

— Τότε, παρατήρησεν εἰς βουκόλος, πρέπει νὰ τὸν διώξω μετὰ τὰ δίκρανα.

— Δύσκολον, εἶπεν ὁ Σαδουῖνος.

— Ἄν ἔλθουν πεντακόσιοι, παρατήρησε θεραπεινὸς τις, μόνον εἰς τὸν πύργον εἰμποροῦν νὰ ὑπάγουν.

Ὁ ἐξάδελφος Σαδουῖνος συνέσφιγξε τὰ χεῖλη.

— Ζέξε τὸ ἀμαξάκι, διέταξεν ὁ Ἰωάννης Τρεμὸρ ὑπηρέτην. Θὰ ὑπάγω ἐγὼ καὶ ὁ Ρωμαῖος.

— Τρεῖς, εἶπεν ὁ Σαδουῖνος ἐγειρόμενος.

— Θέλεις νὰ ἔλθης, ἐξάδελφε; εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

— Βέβαια.

Μετὰ εἴκοσι τῆς ὥρας λεπτὰ τὸ ἀμάξιον ἔβαινε πρὸς τὸ Σουβραί, φέρον τοὺς δύο ἀδελφοὺς καὶ τὸν λατόμον τοῦ Οὐλάν.

Φθὰς ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὑψώματος ὁ ἵππος ἠνορθώθη ἐπὶ τῶν τεσσάρων αὐτοῦ ποδῶν.

Μακρόθεν εἰς τὸ βάθος τῶν φαράγγων, εἰς ἀπόστασιν μιᾶς καὶ ἡμισσίας λεύγης περίπου, κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Σατώ-Σινὸν ἠκούσθησαν πυροβολισμοί. Ἴδου δὲ τί εἶχε συμβῆ.

Ἐνῶ ὁ ἀξιωματικὸς ὠμίλει μετὰ τοῦ δημάρχου, ἀνὴρ τις καὶ γυνὴ συνωμίλουν χαμηλοφώνως εἰς τινα σκοτεινὴν γωνίαν τοῦ δημαρχείου.

— Σοῦ λέγω ὅτι τὸ θέλω, ἐπανελάβην ὁ ἀνὴρ. Εἶναι δεκαπέντε καὶ θὰ ξαναγυρίσουν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Κουφοβαλανιδίας. Εἶναι ἄντροπὴ νὰ μὴ σκοτώσουμε ἀπ' αὐτοὺς εἰς τὸ δάσος.

Ἐκτύπα τοὺς πόδας ἐκ τῆς ὀργῆς.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο Σίμων ὁ πανουργός. Πᾶσα αὐτοῦ ἡ λύσσα ὡς λαθροθήρα, ἐξήφθη ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ κατηραμένου ἐκείνου θηράματος.

— Δὲν ἔχει λοιπὸν κανεὶς αἷμα εἰς ταῖς φλέβαις, ἂν κάθεται ἡσυχὸς ἑστὸ σπῆτι του!

Οἱ Τεύτονες παρεβίασαν τὸ δάσος του, τὰς γαίας του. Τὴν ὕβριν ἐκείνην οἱ κάτοικοι τοῦ Σεβὰν ἐδέχοντο κατὰ πρόσωπον. Ἐκεῖνοι ὤφειλον νὰ τὴν ἐξαλείψωσιν.

Οὐδὲν ἄλλο ἤθελε νὰ ἐννοήσῃ ὁ Σίμων.

Ἐν τῷ σκότεινῳ συνέθλιβε τὸ ὄπλον ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Θὰ τοὺς σκοτώνω δύο-δύο! ἔλεγεν εἰς τὴν Ἀμώνην, ἥτις συνεκράτει αὐτὸν μεθ' ὅλης αὐτῆς τῆς δυνάμεως.

Αἱ τρίχες του ἠνορθοῦντο.

Ἄν ὁ Φαρζεὰς ἦτο ἐκεῖ, ἀλλ' εἶχεν ἐπανέλθει εἰς Ἐλάφων-Πέραμα, μὴ προβλέπων τὴν εἰσβολὴν τὴν ταχέως τελεσθησομένην.

— Σὲ παρακαλῶ, ἔλεγεν ἱκετευτικῶς ἡ Ἀμώνη, μὴ κάμης κἀνένα δυστύχημα.

— Τόσφ τὸ χειρότερον, ἐψιθύρισε ὁ λαθροθήρας. Δὲν εἰμπορῶ νὰ κρατηθῶ.

Καὶ ἀπεσπάσθη ἀπὸ τῶν βραχιόνων τῆς συζύγου του καὶ ἤρξατο τρέχων.

— Πηγαίνεις; εἶπεν ἡ Ἀμώνη.

— Ναί.

— Περίμενε μιὰ στιγμὴ. Ἐρχομαι μαζί σου.

Εἰσῆλθεν εἰς τινος σανδαλοποιῦ, ὅστις συνεζήτει μετὰ τῶν ἄλλων ἐπὶ τῆς πλατείας μεγαλεπήβολα σχέδια, ἐξ ἐκείνων ἄτινα οὐδέποτε ἐκτελοῦνται.

Ἡ γυνὴ ἦτο μόνη πλησίον θερμάστρας γαλουχοῦσα παιδίον ἐξ μηνῶν, ἐνῶ ἕτερον ἔκειτο χαμαὶ παρ' αὐτῆ κλαῖον.

— Δάνεισέ μου τὸ τουφέκι τοῦ Βικεντίου, εἶπεν ἡ Ἀμώνη.

Ἡ πτωχὴ γυνὴ δὲν ἤθελέ τι καλλίτερον. Τὸ εἶχεν ἤδη κρύψει ὑπὸ σωρὸν ζυλῶν.

— Τὸ θέλεις διὰ τοὺς Πρώσους; ἠρώτησε.

— Πιθανόν.

— Θὰ ἤμουν εὐχαριστημένη νὰ χρησιμεύσῃ δι' αὐτὴν τὴν δουλειά, μὰ ὄχι εἰς τὰ χέρια τοῦ Βικεντίου, εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ σανδαλοποιῦ. Ἄνθρωπος ποὺ ἔχει δύο μικρὰ παιδιὰ! Ἄν τὸν σκότωναν!

Ἡ Ἀμώνη ἔλαβεν ἐν τάχει τὸ ὄπλον καὶ τὰ ἀναγκαιοῦντα αὐτῷ.

— Πάρε τα ὄλα, ἔλεγεν ἡ σύζυγος τοῦ σανδαλοποιῦ. Ὁ Βικεντίος καλὰ θὰ τὴν ἔχη ἔτσι. Κάμνει πολὺ θόρυβο, ἀλλὰ φοβᾶται πολὺ.

Ἡ Ἀμώνη κατέφθασε τὸν σύζυγόν της.

Ἐβαδίζον ὁμοῦ καὶ μετ' ὀλίγον ἦσαν εἰς τὸ δάσος.

Δὲν ὠμίλουν. Ὁ Σίμων εἶχεν εἶπει: θὰ διέλθουν ἀπὸ τὴν Κουφοβαλανιδιά.

Ἀπεῖχε μίαν λεύγαν ἐκείθεν.

Ἡ ὁδὸς σχηματίζει μεγίστην καμπύλην, ὅπως ἀποφύγη βράχον γυμνόν, ὡς τὸ κραινίον γυπός.

Ὅσον δι' αὐτοὺς, ἔλαβον τὴν συντομωτέραν.

Ἰππὸς φανταστικὴ ἡ πορεία τῶν δύο αὐτῶν διπόδων ὄντων, ἄτινα διεσκέλιζον τὸ ὑλοτομηθὲν δάσος, καὶ τὰ ὅποια ἔκυπτον ὑπὸ τὰς παραφυάδας τῶν δρυῶν καὶ σιμηθῶν, ἐπὶ τῶν ἀτραπῶν, ἄς χαράττουσιν αἱ ἔλαφοι καὶ οἱ ἀγριόχοιροι, τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἡ γυνὴ εὐκίνητος καὶ ρωμαλέα ὡς ὁ ἀνὴρ. Οὐδαμῶς ἴσταντο ὅπως ἀναπνεύσωσιν, ἀλλὰ διεσκέλιζον τὰς ἀνωφερίας ὀλισθαίνοντες εἰς τὰς φάραγγας, ἀσφαλεῖς περὶ τοῦ δρόμου αὐτῶν, ὡς ἐν πλήρει φωτὶ, καίτοι φωτιζομένοι μόλις ὑπὸ τοῦ ὠχροῦ φωτός τῆς σελήνης· ἐβαδίζον κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν σκοπὸν των εἰς τὸ ἀπέραντον ἐκεῖνο δάσος, οὕτινος ἐγνώριζον καλῶς πάντα θάμνον, ὡς νὰ ἐβαδίζον ἐπὶ μεγάλης ὁδοῦ.

Εἰς τὸ τέρμα ἐν τούτοις ὁ Σίμων ἔστη τείνων τὸν βραχίονα εἰς τὴν ἀκολουθοῦσαν αὐτὸν σύζυγόν του.

— Ἄκουσε, τῆ εἶπεν.

Εὐρίσκοντο εἰς τὴν κορυφὴν μικροῦ λοφίσκου, ἢ μάλλον εἰς πτυχὴν ἐδάφους λίαν δασώδους.

Ἐνώπιον αὐτῶν ἐφάνετο μακρὰ στενὴ κοιλάς, καλυπτομένη ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ὑπὸ τῆς ὀμίχλης.

Εἰς διακοσίων βηματικῶν ἀπόστασιν, ἡ ὁδὸς, βαθέως ἀνεσκαμμένη, ἐξελίσσεται ὀφιοειδῶς, περιοριζομένη ἀπ' ἐνὸς μὲν ὑπὸ λίμνης, ἣν δὲν διέκρινέ τις ἐκ τοῦ λει-

μῶνος—τόσον αἱ καλύπτουσα αὐτὴν ἀναθυμιάσεις ἦσαν πυκναὶ—ἀπ' ἐτέρου δὲ ὑπὸ τοῦ ἀποτόμου κρηπιδώματος κατὰ τὰς ἄκρας τοῦ δάσους.

Δρῦς μὲ ὀζώδεις καὶ βραχεῖς ρίζας, εἰς ἃς ὁ χρόνος εἶχεν ὑποσκάψει πλατεῖαν ὀπήν, προσέχεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ, ὡς σκοπὸς φυλάττων αὐτήν.

Εἰς ἀπόστασιν τινα ἠκούετο ὁ θόρυβος τῶν ἵππων καὶ ἡ κλαγγὴ τῶν ξιφῶν.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ κλιτύς, ἡ κατερχομένη εἰς τὴν ἀτραπὸν ἐκείνην ἦτο τόσφ ἐπικίνδυνος, ὅσφ καὶ ἡ παρέλασις ἐκείνη βαρεῖα, τὸ ἀπόσπασμα ἔβαινε ἀργά.

Σίμων ὁ νυκτοβάτης παρατήρησε τὴν σκανδαλίαν τοῦ ὄπλου του, ἡ δὲ σύζυγος αὐτοῦ τὸν ἐμιμήθη.

Εἶχε ρίψει εἰς τὸν σωλήνα τοῦ τυφεκίου τοῦ σανδαλοποιῦ διπλοῦν φυσίγγιον σφαιρῶν.

Κατῆλθον εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὑλοτομουμένου δάσους καὶ ἐκεῖ ἐστάθησαν.

Ὁ λαθροθήρας ἐσπόγγισε τὸ μέτωπον αὐτοῦ καὶ ἔρριψε τὸν πῆλόν του ἐν τῷ μέσφ τῆς ὁδοῦ.

— Ἦτο καιρός, εἶπε, τώρα θὰ ἰδῆς, Σιμώνη, πῶς τοὺς δέχεται κἀνέναν αὐτοὺς τοὺς ληστές. Εἶσαι ἔτοιμη;

Ὁ πῆλος ἐφάνετο ὡς κηλὶς ἐπὶ τοῦ κρηπιδώματος.

Δύο μεγάλοι σκιαὶ δὲν ἐβράδυνον ἡ ἀναφανῶσι. Τὸ ἴνδαλμα αὐτῶν, ἐφ' οὗ ἡ ἡμισέληνος ἔρριπτε τὰς ἀκτῖνάς της πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σεβὰν ὀπισθεν τοῦ ἀποσπάσματος ἐξετείνεται καταμέλανον ἐπὶ τῆς ταινίας, ἣν ἐσχημάτιζεν ἡ ὁδός.

Οἱ ἄλλοι, συνηθροισμένοι πρὸς τὴν ὄχθην, ἐβαδίζον κατόπιν.

Ἦτο παράδοξον θέαμα ὁ ὄμιλος τῶν δεκαπέντε ἐκείνων ἀνθρώπων, τῶν πλανωμένων ἐν μέσφ δάσους, διακοσίας λεύγας μακρὰν τῆς πατρίδος των, ἐν μέσφ λαοῦ, ὃν εἶχον τὴν ἀξίωσιν νὰ ὑποδουλώσωσιν.

Ἐχρειάζετο προβληματικὸν θάρρος ἢ ἰσχυρὸν αἰσθημα πειθαρχίας, ὅπως βαδίζωσιν οὕτω τὴν νύκτα, ὑπὸ τὰς σφαίρας τοῦ πρώτου τυχόντος Γάλλου, ὅστις θὰ ἤθελεν, ἔχων ὑπὲρ αὐτοῦ πᾶσαν πιθανότητα, νὰ παίξῃ τὴν ζωὴν αὐτοῦ μετὰ τῆς ἰδικῆς των.

Αἴφνης οἱ δύο ἵπποι τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς, ὀπισθοδρόμησαν βιαίως.

Ὁ πῆλος τοῦ Σίμωνος τοὺς ἐτρόμαξεν.

Οἱ ἵππεῖς ἠγέρθησαν ἐπὶ τῶν ἀναβολῶν.

Ὁ Σίμων τοὺς ἐσκόπευσε.

Ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἔθεσε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ βραχίονός του.

— Ἄφησέ μου τοὺς, ἐψιθύρισε εἰς τὸ οὖς του.

Εἶχεν ἀμφοτέρους ὑπὸ τὴν βολὴν τοῦ πυροβόλου της.

Εἰς μόνος πυροβολισμὸς ἠκούσθη, ξηρὸς καὶ βραχύς, καταπιγεῖς ὑπὸ τῆς πάχνης καὶ τῶν σχοίνων τῆς λίμνης.

Οἱ δύο ἵπποι ἔφυγον ὡς ἀστραπή, φέροντες ἐπὶ τῶν ἐπιπίων αὐτῶν τοὺς ἀ-

ναβάτας θανασίμως πληγέντας διὰ μέσου του λειμῶνος, ἢ μᾶλλον τῆς λίμνης εἰς ἣν εἶχον ριφθῆ.

Ἡ Σιμώνη ἐπλήρωσεν ἐκ νέου τὸ ὄπλον αὐτῆς ἐν βίᾳ.

Τὸ ἀπόσπασμα τῶν ἰππέων ἔστι τριάκοντα περίπου βήματα μακρὰν μὴ γνωρίζων ἂν πρέπει νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, οὐδὲ πρὸς ποῖον ἐχθρὸν εἶχε νὰ παλαίσῃ.

Κραυγαὶ σπαρακτικαὶ ἀφικνούμεναι μέχρις αὐτῶν ἐκ τοῦ μέρους τῆς λίμνης, τοὺς ἔπεισαν νὰ ἀποφασίσωσιν.

Ἦσαν δραγόνου τινὸς ὅστις διάτρυτος ἐκ τῶν σφαιριδίων, ἐζήτηε βοήθειαν.

Ὁ ἔτερος τιναχθεὶς μακρὰν διὰ λακτίσματα τοῦ ἵππου, οὐτινος ἐπέβαιναν, ἔκειτο νεκρὸς ἐπὶ τῆς τάφρου.

Κρυπτόμενος ὑπὸ τὰ δένδρα τοῦ δάσους ὁ Σίμων, ἀνέμενε τὸ ἀπόσπασμα.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι βημάτων, ἐπυροβόλησεν.

Δύο ἄνδρες ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἐνῶ ἐπλήρου ἐκ νέου τὸ ὄπλον του, ἡ Ἀρώνη ἐπυροβόλει.

Τὸ ὄπλον τῆς, παλαιώτατον, σχεδὸν ὡς τὸ ἀρχαῖον τοῦ πεταλωτοῦ, ὅπερ ἔκειτο ἄχρηστον μεταξὺ τῶν ἐσκωριασμένων σιδήρων καὶ τῶν τετρασυμένων ἰνίων, ἔφερον ἀποτέλεσμα παρεμφερὲς πρὸς τὰς μυδροβόλους, προὔξενει δὲ φοβερὰν ἀταξίαν παρὰ τοῖς δραγόνοις.

Τινὲς αὐτῶν ἀντεπυροβόλησαν τυχαίως, ρίπτοντες κατ' ἐχθροῦ ἀράτου.

Αἱ σφῆραι ἀπωλέσθησαν ἐν τῷ δάσει πλήττουσαι τοὺς κλάδους ἢ εἰσδύουσαι ἐν ταῖς ρίζαις τῶν δένδρων.

Τινὲς ἀνετίναξαν τὸ ἔδαφος τοῦ δάσους.

Πᾶσαι αἱ βολαὶ τοῦ Σίμωνος ἔρριπτον καὶ ἓνα ἄνδρα.

Ὁ Σίμων ἐπλήρωσε τὸ ὄπλον του ἀπαξ ἔτι.

Μετ' ὀλίγον, οὐδεὶς τῶν ἰππέων ἴστατο ὄρθιος, ἀλλ' ἤκουέ τις ἀπελπιστικῶς ἀναφωνήσεις καὶ ἐπιτιμήσεις ἐκ τοῦ μέρους τῆς λίμνης.

Οἱ λοιποὶ ἐκ τοῦ ἀποσπάσματος ἀπατώμενοι ἐπήδων ἐπὶ τῶν σχοίων καὶ κατεπλακῶνοντο.

Τὸ κρηπίδιωμα ἐσκεπάσθη ὑπὸ νεκρῶν καὶ πληγωθέντων.

Μόνον δύο ἢ τρεῖς δραγόνου, εὐτυχέστεροι τῶν ἄλλων, ὑπερεπήδησαν τὸν πῖλον, κεντῶντες τοὺς ἵππους διὰ τῶν πτερινιστήρων αὐτῶν καὶ ὤρμησαν καλπάζοντες πρὸς τὸ Σατώ-Σινόν.

Οἱ λοιποὶ δὲν θὰ ἐπανέβλεπον τὴν πατρίδα των.

Ἡ Σιμώνη καὶ ὁ σιδηρουργὸς ἔτρεξαν πρὸς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης.

Ἐκεῖθεν ἐπυροβόλουν, σκοπεύοντες τοὺς φεύγοντας, καὶ ρίπτοντες ἐν τῇ πάχυν τὸσφ ἀσφαλῶς, ὡς εἰ ἐθήρευον ἐπὶ τῶν ὀχυρωμάτων ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ.

Ἐντὸς ὀλίγου τὸ πᾶν ἐσιώπησεν.

Ὁ Σίμων ἐκαθάρισε τὸ πυροβόλον αὐ-

τοῦ, καὶ τὸ ἔφερον ἐπ' ὤμου, ὡς κυνηγὸς ἐπιστρέφων εἰς τὰ ἴδια.

— Ἐλα, εἶπεν εἰς τὴν Σιμώνην, αὐριον μόλις ἔξημερώσῃ, θὰ ἴδω!

Καὶ ἐπέστρεφον ἡσύχως.

Ἐνῶ εἶχον προχωρήσει βήματά τινα, ὁ Σίμων ἐστράφη πρὸς τὴν γυναῖκά του καὶ τὴν ἠσπάζθη λέγων:

— Εἶσαι γενναία καρδιά, καὶ ποτὲ δὲν μ' ἄφισες, ὅταν παρουσιάσθῃ κίνδυνος. Αὐτὴ ἦταν καλὴ δουλειά, ὅχι ὅταν τὴν ἄλλη!

Ἐκεῖνη ἔθεσε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτοῦ.

— Σῶπα, τῷ εἶπε, μὴ τὰ σκέπτεσαι πλέον.

— Δὲν ἔμπορῶ!

Οἱ μεμακρυσμένοι ἤχοι τῶν πυροβολισμῶν, εἶχον ἐλκύσει τοὺς κατοίκους πρὸς τὴν δημαρχίαν.

Ἡ σύζυγος τοῦ σανδαλοποιοῦ ἐξήγησε τὸ πρᾶγμα.

— Εἶναι οἱ Σίμωνες ποῦ γλεντᾶνε, εἶπεν.

Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸ σιδηρουργεῖον:

— Ἄν ξανάλθουν; ἠρώτησεν ἡ Ἀρώνη.

— Ὅα ξαναρχίσωμε ἴσα μὲ τὸν τελευταῖον.

— Καὶ ἂν θελήσουν νὰ μᾶς πιᾶσουν;

— Ἐεὐρεὶς καλῶς, ὅτι αὐτὸ δὲν ἔμπορεῖ νὰ γείνη. Τὸ δάσος εἶνε ἐκτεταμένο, καὶ ἔπειτα τώρα εἶναι πόλεμος, καὶ τί μὲ τοῦτο. Κοιμήσου!

Ἡ ἡμισέληνος κατήρχετο ὀπισθεν τοῦ ὄρους Μορβάν.

Οἱ Σίμωνες δὲν εἶχον πλέον ἀνάγκην τοῦ φωτός αὐτῆς.

Z'

Ὁ πύργος, ἢ μᾶλλον ἡ ἔπαυλις τῶν Σουβραὶ ὑποδομήται ἐν μέσῳ λίμνης, λαμβανούσης τὸ ὕδωρ αὐτῆς ἐκ πηγῶν.

Εἰς ἀρχαιοτέραν ἐποχὴν ὑποδομοῦν κατὰ πρῶτον τὸν οἶκον, μεθ' ὃ ἔσκαπτον περίξ λίμνην, εἰς ἣν ἔφερον τὸ ὕδωρ μικροῦ ποταμοῦ ἢ πηγῶν, καὶ ἐπλήρου αὐτήν. Οὕτως, ἡ οἰκία ὠχυροῦτο φυσικῶς, εὐρισκομένη οἰονεὶ ἐν νήσῳ.

Ὅμιλοῦμεν μόνον περὶ τῶν οἰκῶν τῶν εὐγενῶν καὶ τῶν πλουσίων. Οἱ κοινοὶ καὶ χυδαῖοι κατῶκουν ἐν ἐλεειναῖς καὶ ἀθλίαις καλύβαις.

Ἡ ἔπαυλις τῶν Σουβραὶ εἶναι τετραγῶνος καὶ στερεῶς οἰκοδομημένη, φέρουσα εἰς τὰς τέσσαρας αὐτῆς γωνίας λιθοκτίστους προμαχῶνας, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τετραγῶνον πύργον, ἀφ' οὗ ἡ θεὰ ἐκτείνεται μακρόθεν ἐπὶ δασῶν καὶ ἀγροκηπίων καλλιεργούμενων μετὰ φροντίδος ἀγρόπυων ἰδιοκτητῶν.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἡ κατοικία αὕτη εἶναι εὐάρεστος ἐν αὐτῇ δὲ φαίνεται ἡ εὐπορία καὶ ἡ τάξις.

Ὁ φύλαξ, ὑπρέτης μὲ φαῖαν κόμην, ὅστις κατῶκει μόνος τὸν οἶκον μετὰ τῆς συζύγου του πρὸ πέντε μηνῶν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι θεράποντες τῆς οἰκογενείας, ἵπποκό-

μοι καὶ κυνοφύλακες, κατῶκουν εἰς τὰ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν προωρισμένα μέρη τῆς ἐπαύλεως, ἐξεπλάγη ἀκούσας τὴν νύκτα βήματα ἐπὶ τῆς γεφύρας, ἥτις συνδέει διὰ τῶν δέκα αὐτῆς ἀψίδων, τὴν ἔπαυλιν μετὰ τῆς στερεᾶς γῆς.

— Ζακελίνη, εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του, ἰδὲς ποῖος ἔρχεται. Ὁ σκύλος δὲν γαυγίζει. Ὅα εἶνε ἴδιοί μας ἄνθρωποι.

Ἄνοιξασα τὴν θύραν ἡ γυνή, ἀφῆκε κραυγὴν.

Ἦσαν οἱ δύο αὐτῆς κύριοι.

Ἡ τοιμαζέτο νὰ κρούσῃ τὸν κώδωνα, ἵνα καλέσῃ τοὺς συντρόφους τῆς ὅπως συμμαρισθῶσι τὴν χαράν.

Ὁ Οὐγὸς τὴν ἠμπόδισε δι' ἐνὸς νεύματος.

Εἶχε βραδύτερον καιρὸν νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἠθέλε νὰ συνομιλήσωσιν.

Ἡ γυνὴ ἠναψε κηρία· ὁ φύλαξ ὑπεδάλυσε τὸ πῦρ τῆς ἐστίας, ρίψας ἐν αὐτῇ εὐμεγέθη ξύλα, ἐνῶ ὁ κόμης καὶ ὁ ἀδελφός του ἀνῆλθον εἰς τὰ δωμάτια των καὶ ἐξεδύθησαν τὴν ὀδοιπορικὴν ἐνδυμασίαν αὐτῶν. Ἐκλείσε καλῶς τὰ παράθυρα, ἵνα μὴ τὸ φῶς ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν ἐξωθεν, καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐδέσματα καὶ φιάλας, ἱκανὰς νὰ ζωογονήσωσιν ἀπόσπασμα πεινῶντων στρατιωτῶν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

*K.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Δὲν φοβοῦμαι νὰ ἐπαναλάβω ἐνταῦθα τοὺς ἐπαίνους τῆς καλλονῆς τῆς. Εἰς τὰ ἀγροτικά ἐκεῖνα τοπεῖα, μὲ ἐφάνη ὡραιότερα. Τὸ προσφυλακτικόν, ὅπερ συσταίνουσιν οἱ ἀσκηταί, εἰς τοιαύτην περίστασιν, τοῦ νὰ φανταζώμεθα δηλαδὴ τὴν γυναῖκα καταβεβλημένην ὑπὸ τῶν ἐτῶν καὶ τῶν ἀσθενειῶν, νὰ ἀναπαριστῶμεν αὐτὴν καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς νεκράν, πλήρη σήψεως καὶ ἀηδίας, καὶ κεκαλυμμένην ὑπὸ σκωλήκων, ἦλθεν ἀκουσίως εἰς τὴν φαντασίαν μου, καὶ λέγω ἀκουσίως, διότι νομίζω ὅτι τοιαύτη φοβερὰ προφύλαξις δὲν εἶνε ἀπαραίτητος. Οὐδεμία κακὴ ὑλικῶς ἰδέα, οὐδεμία ὑποβολὴ τοῦ πνεύματος τοῦ κακοῦ, ἐτάραξε καθόλου τὸ λογικόν μου, οὐδὲ κατῴρθωσεν νὰ μολύνῃ τὴν θέλησιν καὶ τὰς αἰσθήσεις μου. Ἐκεῖνο, ὅπερ συνέβη τότε, ἦτο εἰς λόγους, ὅπως ἐλαττώσῃ, τοῦλάχιστον ἐν ἐμοί, τὴν ἀξίαν, τῆς προφυλάξεως ταύτης. Ἡ καλλονή, ἔργον τέχνης ὑψηλῆς καὶ θείας, δύναται νὰ εἶνε φθαρτὴ καὶ ἐφήμερος, νὰ σβεσθῇ ἐν μιᾷ στιγμῇ. Ἄλλ' ἡ ἰδέα αὐτῆς εἶνε αἰώνια, καὶ ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἀνθρώπου ζῆ ζωὴν ἀθάνατον, ἀπαξ κατανουθεῖσα. Ἡ καλλονὴ τῆς γυναικὸς ταύτης, τοιαύτη οἶκ σήμερον μοὶ ἐμφανίζεται, θὰ ἐξαλειφθῇ μετ' ὀλίγα ἔτη· τὸ κομψὸν τοῦτο σῶμα, τὰ χαρίεντα αὐτὰ σχήματα, ἢ εὐγενὴς αὕτη κεφαλή, τόσον εὐ-

γενῶς ἰσταμένη ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς, τὸ πᾶν θὰ γίνῃ ποτὲ βρῶμα ρυπαρῶν σκωλήκων. Ἄλλ' ἐὰν ἡ ὕλη μεταμορφουται, τὸ σχῆμα, τὸ ἰνδαλμα τῆς τέχνης, τὴν καλλονὴν αὐτὴν, τίς θὰ τὴν καταστρέψῃ; Δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ πνεύματι τοῦ Θεοῦ; Νοηθεῖσα καὶ γνωσθεῖσα παρ' ἐμοῦ, δὲν θὰ ζήσῃ ἐν τῇ ψυχῇ μου, νικητρία τοῦ γήρατος καὶ τοῦ θανάτου;

Ταῦτα ἐσκεπτόμην, ὅταν συνητηθῆμεν μετὰ τῆς Πεπίτας. Οὕτως καθησύχαζον τὸ πνευμά μου, καὶ ἐκόλαζον φόβους, οὓς μοὶ ἐνεπνεύσατε. Ἐπεθύμουν καὶ δὲν ἐπεθύμουν ἐξ ὑπακοιβῆς, νὰ ἐφθανον καὶ οἱ ἄλλοι. Ἐὐχαριστοῦμην καὶ ἐλυπούμην συγχρόνως μένων μόνος μετὰ τῆς γυναικὸς ἐκείνης.

Ἡ ἀργυρόηχος φωνὴ τῆς Πεπίτας διέρρηξε τὴν σιωπὴν, καὶ ἀπασχολοῦσά με τῶν σκέψεών μου, μοὶ εἶπεν:

— Πόσον σιωπηλὸς καὶ λυπημένος εἴσθε, κύριε Λουδοβίκε. Στενοχωροῦμαι σκεπτομένη, ὅτι ἴσως ἐξ αἰτίας μου, ἐν μέρει τοῦλάχιστον, σὰς προξενεῖ σήμερον μίαν ἐνόχλησιν ὁ πατήρ σας, σύρων ὑμᾶς εἰς αὐτὰς τὰς ἐρημίας, καὶ ἀπάγων ὑμᾶς ἄλλων μερῶν καταλληλοτέρων, ὅπου δὲν ἠθέλατε ἀπασχολεῖσθε ἀπὸ τῶν προσευχῶν καὶ τῶν εὐσεβῶν σας ἀναγκώσεων.

Δὲν ἤξεύρω τί ἀντεῖπον εἰς τοῦτο. Θὰ εἶπον καμμίαν ἀνοησίαν, διότι ἤμην συγκεχυμένος. Καὶ δὲν ἐπεθύμουν νὰ προσφέρω φιλοφρονήσεις εἰς τὴν Πεπίταν, λέγων αὐτῇ θελκτικὸς λόγους, οὐδὲ πάλιν ἐπεθύμουν καὶ νὰ τῇ ἀπαντήσω ἀξέστοις.

Αὕτη ἐξηκολούθησε:

— Πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσετε, ἐὰν εἶμαι κακεντρεχῆς, ἀλλ' ὑποθέτω, ὅτι πλὴν τῆς δυσαρσεσκείας τοῦ ὅτι ἀπασχολεῖσθε τῶν εὐνοουμένων σας ἐνασχολήσεων, ὑπάρχει καὶ κάτι τι ἄλλο, ὅπερ συντελεῖ ἰσχυρῶς εἰς τὴν κακοδιαθεσίαν σας.

— Ποῖον εἶναι αὐτὸ τὸ κἄτι τι ἄλλο; εἶπον ἐγώ, ἀφοῦ σεῖς τὸ ἀνεκαλύψατε, ἢ πιστεῦετε ὅτι τὸ ἀνεκαλύψατε;

— Αὐτὸ τὸ κἄτι τι — ἐπανέλαβεν ἡ Πεπίτα — δὲν εἶνε αἴσθημα ἰδίου ἀνθρώπου, ὅστις μέλλει νὰ γίνῃ ἱερεὺς ἐντὸς ὀλίγου, ἀλλὰ νεανίου εἰκοσιδιετοῦς.

Ἀκούσας τοῦτο, ἠσθάνθη ὅτι τὸ αἶμα ἀνῆρχετο εἰς τὸ πρόσωπόν μου, καὶ ὅτι τὸ πρόσωπόν μου ἐφλέγετο.

Ἐφαντάσθη χιλίας παραδοξολογίας, ἐνόμισα ὅτι κατερχόμην ὑπὸ δαίμονος. Ἐνόμισα ὅτι προεκαλούμην ὑπὸ τῆς Πεπίτας, ἥτις μοὶ ἔδιδε νὰ ἐνοήσω, ὅτι ἐγνώριζεν ὅτι μοὶ ἤρεσκεν. Ἐπομένως ἡ δειλία μου μετεβλήθη εἰς φοβερὰν ὑπεροψίαν, καὶ τὴν ἠτένισα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Θὰ εἶχόν τι τὸ γελοῖον ἐν τῷ βλέμματί μου, ἀλλ' ἡ Πεπίτα ἢ δὲν τὸ ἠνόησεν ἢ τὸ ὑπεκρίθη διὰ καλοκαγῆθου φρονήσεως, ἀναφωνοῦσα μὲ τὸν ἀπλούστερον τρόπον:

— Μὴ θυμώσητε, διότι ἀνεκαλύψα φάσμα τι ἐν ὑμῖν. Αὐτὸ τὸ ὅποιον παρεῆρξα μοὶ φαίνεται ἐλαφρόν. Εἴσθε δυ-

σπρεστημένοι διὰ τὰς κατειρωνεύσεις τοῦ Κουρρίτου, καὶ διότι ἐκάματε μίαν ὄχι τόσον ὠραίαν ἐντύπωσιν, ἐπιβαίνων ἡμίονου ἡμέρου, ὡς ὁ κύριος Ἐπίτροπος, μὲ τὰ ὀδοῦκοντα ἔτη του, καὶ ὄχι ἐπὶ ἵππου ζωηροῦ, ὡς ἔπρεπεν εἰς νέον τῆς ἡλικίας καὶ τῆς θέσεώς σας. Τὸ λάθος εἶνε τοῦ κυρίου Ἐφημερίου, ὅστις δὲν ἐσκέφθη νὰ σὰς μάθῃ νὰ ἱππεύετε. Ἡ ἱππασία δὲν ἀντίκειται εἰς τὸ στάδιον, ὅπερ σέπτεσθε νὰ ἀκολουθήσητε, καὶ πιστεύω ὅτι ὁ πατήρ σας τώρα ποῦ μένετε ἐδῶ, ὤφειλεν εἰς ὀλίγας ἡμέρας νὰ σὰς τὴν μάθῃ. Ἐὰν ὑπάγητε εἰς τὴν Περσίαν ἢ τὴν Κίναν, ἐκεῖ δὲν ὑπάρχουσι σιδηρόδρομοι ἀκόμη, καὶ θὰ κάμνετε ἄσχημον ἐντύπωσιν κακῶς ἱππεύοντες. Ἴσως δὲ χάνει καὶ τὴν ὑπόληψίν του παρὰ τοῖς βαρβάρους ἐκείνοις ὁ ἱεραπόστολος, ἕνεκα τῆς ἀδεξιότητος ταύτης καὶ κατόπιν θὰ εἶνε δυσκολώτερον νὰ κερποφορήσωσι τὰ κηρύγματά του.

Αἱ ὀρθαὶ αὐταὶ παρατηρήσεις τῆς Πεπίτας συνέτειναν ἐπὶ μᾶλλον εἰς τὸ νὰ μάθω ἱππασίαν, καὶ μὲ ἀφῆκαν τόσον πεπεισμένον περὶ τῆς χρησιμότητος αὐτῆς παρὰ τοῖς ἱεραποστόλοις, ὥστε τῇ ὑπεσχέθην νὰ μάθω, λαμβάνων τὸν πατέρα μου ὡς διδάσκαλον.

— Εἰς τὴν πρώτην νέαν ἐκδρομὴν, ἣν θὰ κάμωμεν, τῇ εἶπον, πρέπει νὰ ἐπιβῶ ἵππου ζωηροτάτου τοῦ τοῦ πατρός μου, καὶ οὐχὶ ἐπὶ ἡμίονου ἡμέρου, ὅπως τώρα.

— Πολὺ θὰ εὐχαριστήθω — ἐπέλαβεν ἡ Πεπίτα μετὰ μειδιάματος ἀρήτου γλυκύτητος.

Ἐν τούτοις ἔφθασαν καὶ οἱ λοιποὶ εἰς τὸ μέρος ὅπου εὐρισκόμεθα καὶ εὐχαριστήθη ἐνδομύχως, ὄχι δι' ἄλλο, ἀλλ' ἐκ φόβου μήπως δὲν θὰ κατώρθουν νὰ ἐξακολουθήσω τὴν συνδιάλεξιν, καὶ ἠθελον διεξαγάγει αὐτὴν μὲ χιλίας δύο ἀνοησίας, ἕνεκα τῆς μικρᾶς ἢ μηδαμινῆς πρακτικῆς μου μετὰ τῶν γυναικῶν.

Μετὰ τὸν περίπατον, ἐπὶ τῆς δροσερᾶς χλόης, καὶ ἐπὶ ὠραιότητος θέσεως παρὰ τὸν ρύακα, μᾶς παρέθεσαν οἱ ὑπῆρται τοῦ πατρός μου ἄφθονον καὶ ἀγροτικὸν πρόγευμα. Ὁ ἐξάδελφός μου Κουρρίτος ἤρχισε πάλιν νὰ μὲ περιπαίξῃ ἐπὶ τοῦ τρόπου μου τοῦ ἱππεύειν, καὶ ἐπὶ τῆς ἡμερότητας τοῦ ἡμίονου μου. Μὲ ἀπεκάλεσε Θεολόγον, καὶ μὲ εἶπεν ὅτι ἐπὶ τῆς ἡμίονου ἐκείνης, ἐφαινόμην ὡς ἂν νὰ ἐπήγαινα πρὸς διανομὴν εὐλογιῶν. Αὐτὴν τὴν φορὰν, καίτοι ἔχων σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ ἦμαι ὑπομονητικὸς, διεμαρτυρήθη εἰς τὰς ἐιρωνείας του, μετὰ δηκτικότητος. Ἡ Πεπίτα, ἂν καὶ οὐδόλως εἶχαμεν συμφωνήσει, ἐσκέφθη ἀναμυθόλως, ὡς ἐγώ, ὅτι συνέφερεν ἡ σιωπὴ, ὅπως ἐκπλήξω κατόπιν, ἱππεύων καλῶς, καὶ δὲν ἀνέφερε τίποτε ἐκ τῆς συνδιαλέξεώς μας. Ἐκ τούτου προῆλθε, φυσικὰ καὶ ἀπλούστατα, ὅτι ὑπῆρχεν ἐν μυστικῶν μεταξὺ τῶν δύο μας, ὅπερ παρήγαγεν ἐν τῇ ψυχῇ μου παράδοξον ἀποτέλεσμα.

Οὐδὲν ἄλλο συνέβη ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἄξιον σημειώσεως.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας ἐπεστρέψαμεν εἰς τὸ χωρίον, ὅπως εἶχομεν ἔλθει. Ἐν τούτοις ἂν καὶ ἐπὶ τῆς ἡμέρου ἡμίονου μου, καὶ εἰς τὸ πλευρὸν τῆς θείας μου Κασίδας καὶ πάλιν, δὲν δυσηρεστήθην οὐδ' ἐλυπήθην ὅπως πρὶν. Καθ' ὅλην τὴν ὀδοπορίαν ἤκουσα τὴν θείαν μου ἀνευ δυσαρσεσκείας, διηγουμένην τὰς ἱστορίας τῆς, καὶ ἐνίοτε παρεδιδόμενη εἰς ἀορίστου ρεμβασμοῦς.

Οὐδὲν ἐξ ὧν συμβαίνουσιν ἐν τῇ ψυχῇ μου, πρέπει νὰ ἦναι μυστικὸν δι' ὑμᾶς. Ὁμολογῶ, ὅτι ἡ μορφή τῆς Πεπίτας, ἦτο ὡς τὸ κέντρον, ἢ κάλλιον εἰπεῖν, ὡς ὁ πυρὴν τῶν ἀορίστων τούτων ρεμβασμῶν.

Ἡ μεσημβρινὴ αὐτῆς ἐμφάνισις εἰς τὸ ἀποκεντρώτερον, σκιερώτερον καὶ μᾶλλον σιγηλὸν μέρος τοῦ δάσους, μοὶ ἐχάραξεν εἰς τὴν μνήμην ὅλας τὰς ὀπτασίας, καλὰς ἢ κακὰς, ὄντων ἰσχυρῶν καὶ ὑψηλότερας περιωπῆς τῆς ἡμετέρας, ἃς εἶχον ἀναγνώσει εἰς τὰ ἱερὰ βιβλία, καὶ εἰς τοὺς κλασικοὺς συγγραφεῖς τῆς ἀρχαιότητος. Ἡ Πεπίτα λοιπὸν, παρίστατο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὄχι ὅπως ὅταν ἐπορεύετο ἐριππος πρὸ ἡμῶν, ἀλλὰ κατὰ τρόπον ἰδεῶδη καὶ αἰθέριον, εἰς τὸ μεμονωμένον ἐκεῖνο μέρος, ὅπως εἰς τὸν Αἰνεῖαν ἢ μῆτηρ του, ὅπως εἰς τὸν Καλλίμαχον ἢ Παλλάς, ὅπως εἰς τὸν Βοημόν ποιμένα Κρόκον ἢ σιλφίς ἐκείνη, ἥτις κατόπιν ἐγέννησε τὸν Λιβοῦσαν, ὅπως ἢ Ἄρτεμις εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Ἄριστέως, ὅπως εἰς τὸν Ἀβραάμ οἱ ἄγγελοι ἐν τῇ κοιλάδι Μαμβρῆ, καὶ ὅπως εἰς τὸν Ἅγιον Ἀντωνῖον ὁ ἱπποκένταυρος ἐν τῇ μοναζίᾳ τῆς ἐρήμου.

Συνάντησις τόσον φυσικὴ, ὅποια ἦτο ἢ μετὰ τῆς Πεπίτας, ἐξωγραφεῖτο ἐν τῷ πνευμάτι μου ὡς τι ἔκτακτον. Ἐπὶ τινὰ στιγμὴν, σκεπτόμενος τὴν ὑπαρξίν τῆς φαντασιοπληξίας ταύτης, ἐπίστευσα ἐμαυτὸν ἀλλοφρονοῦντα. Ἐφαντάσθη, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ὅτι κατὰ τὰς ὀλίγας στιγμᾶς, ἃς ἔμεινα κατὰ μόνους μετὰ τῆς Πεπίτας, πλησίον τοῦ ρύακος τῆς Σολάνας, οὐδὲν εἶχε συμβῆ τὸ μὴ φυσικὸν καὶ σύνηθες. Ἀλλὰ κατόπιν πάλιν, ἐν ὅσῳ ἐβάδιζον ἠσυχος ἐπὶ τῆς ἡμίονου μου, δαίμων τις περιεφέρετο ἀόρατος περὶ ἐμέ, ὑπαγορεύων μοι μυρίας παραδοξολογίας.

Τὴν νύκτα ἐκείνην εἶπον εἰς τὸν πατέρα μου τὴν ἐπιθυμίαν μου τοῦ νὰ μάθω ἱππασίαν. Δὲν ἔλειψα τοῦ νὰ ἀποκρύψω αὐτῷ, ὅτι ἡ Πεπίτα μὲ εἶχε παροτρύνει εἰς τοῦτο. Ὁ πατήρ μου νύχαριστήθη τὰ μέγιστα. Μὲ ἐνηγκαλίσθη, μὲ ἐφίλησε, καὶ εἶπεν, ὅτι δὲν εἴσθε πλέον ὑμεῖς μόνος διδάσκαλός μου. Ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπίσης θὰ ἐλάμβανε τὴν εὐχαριστήσιν νὰ μὲ διδάξῃ κἄτι τι. Μὲ διεβεβαίωσε δὲ τελευταῖον, ὅτι ἐντὸς δύο ἢ τριῶν ἐβδομάδων, θὰ μὲ ἔκαμνε τὸν καλλίτερον ἱππέα τῆς Ἀνδαλουσίας, ἱκανὸν νὰ ὑπάγῃ ἕως εἰς τὸ Γιβραλτάρ διὰ λαθρεμπόριον, καὶ νὰ ἐπανέλθῃ ἐκεῖθεν, ἐμπαίζων τοὺς φύλακας, φέρων μεθ' ἐμοῦ ἐν δέμα κἀπνοῦ, καὶ ἐν καλὸν φορτίον βάμβακος,

ικανὸν τέλος πάντων νὰ ἐκπλήξω ὅλους τοὺς ἵππους, οἵτινες διαλάμπουσι καθ' ὅλας τὰς ἑορτὰς τῆς Σεβίλλης καὶ τῆς Μαδρίνας, καὶ νὰ καθυποτάξω τὰ νῶτα τοῦ Βασιέα, τοῦ Βουκεφάλου καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν ἵππων τοῦ ἄρματος τοῦ ἡλίου, ἐὰν τυχαίως καθήρχοντο εἰς τὴν γῆν, καὶ ἠδυνάμην νὰ τοὺς συλλάβω ἐκ τοῦ χαλινοῦ. Ἄγνοῦ τί θὰ εἶπητε περὶ τῆς τέχνης ταύτης τοῦ ἵππευειν ὡς μανθάνω νῦν· ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ τὸ θεωρήσῃτε κακόν.

Ἐὰν ἐβλέπατε πόσον εἶνε περιχαρὴς ὁ πατήρ μου, καὶ πόσον τέρπεται διδάσκων με! Ἀμέσως τὴν ἐπομένην τῆς ἐκδρομῆς ἦν ἀνέφερον, ἔλαβον δύο μαθήματα. Ὑπάρχουσιν ἡμέραι, καθ' ἃς τὸ μάθημα εἶνε διαρκές, διότι διερχόμεθα αὐτὰς ἔφιπποι. Τὴν πρώτην ἐβδομάδα τὰ μαθήματα ἐγένοντο ἐν τῇ αὐλῇ τῆς οἰκίας, ἥτις δὲν εἶνε λιθόστρωτος, καὶ ἐχρησίμωσεν ὡς ἵπποδρόμιον. Ἦδη ἐξήλθομεν καὶ εἰς τὴν πεδιάδα, ἀλλὰ φροντίζοντες νὰ μὴ μᾶς ἴδῃ κανεὶς. Ὁ πατήρ μου δὲ θέλει νὰ μὲ δεῖξῃ εἰς τὸ κοινόν, πρὶν ἢ δυνηθῶ νὰ ἐκπλήξω αὐτὸ διὰ τῆς καλῆς μου ἵππασίας. Ἐὰν ἡ πατρικὴ του κενοδοξία δὲν τὸν ἀπατᾷ, τοῦτο θὰ γίνῃ λίαν ταχέως, διότι κατέχω θαυμαστὴν ἰδιοφυίαν διὰ νὰ γίνω καλὸς ἵππεύς.

— Φαίνεται καλῶς ὅτι εἶσαι υἱὸς μου! Ἐκράνυγασεν ὁ πατήρ μου μεθ' ὑπερηφάνειας ἰδὼν τὴν ἐπιτηδειότητά μου.

Εἶνε τόσο ἀγαθὸς ὁ πατήρ μου, ὥστε ἐλπίζω ὅτι θὰ συγχωρήσῃτε τοὺς βεβήλους λόγους του, καὶ τὰς ἀσεβεῖς ἐκφράσεις του. Ἐγὼ λυποῦμαι ἐνδομύχως, ἀλλὰ τὰ ὑπομένω ὅλα.

Ἐνεκα τῶν συνεχῶν καὶ μακρῶν μαθημάτων, αἰσθάνομαι πόνους καθ' ὅλον τὸ σῶμα. Ὁ πατήρ μου μοὶ λέγει ὅτι ἀνοίγω τὰς σάρκας μου εἰς τὴν διδασκαλίαν.

Ἐπειδὴ διατείνεται, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἦμαι δεδιδασγμένος, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ παραιτηθῶ ὡς διδάσκαλος, μοὶ προτείνει ἄλλας διδασκαλίας παραδόξους, καὶ ὅπως διόλου ἀσυμβιβάστους διὰ μέλλοντα ἱερέα. Ἄλλοτε μὲν ἐπιθυμῶ νὰ μὲ διδάξῃ ταυρομαχίαν. . . ὅπως μὲ φέρῃ κατόπιν εἰς Σεβίλλην, ὅπου θὰ ἀμαυρώσῃ τὸν ἀνόητον καὶ χονδροκέφαλον λαόν, μὲ τὸ δόρυ ἀνὰ χεῖρας, ἐν ταῖς πεδιάσιν τῆς Ταβλάδας. Ἄλλοτε δὲ, ἐνθυμούμενος τὴν νεότητά του, καὶ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἦτο σωματοφύλαξ, λέγει ὅτι θὰ ἀναζητήσῃ τὰ ξίφη, τὰς περιχειρίδας καὶ τὰς προσωπίδας του, διὰ νὰ μὲ διδάξῃ ξιφασκίαν. Καὶ τελευταῖον, ἀξιών ὅτι ἤξυρει νὰ χειριζήται τὴν μάχαιραν ὡς οὐδεὶς ἄλλος, κατήντησε νὰ μοὶ προσφέρῃ τὴν μετὰ δόσιν τῆς ἱκανότητος ταύτης.

Νῦν θὰ ἔχετε βαρυνθῆ δι' ὅσα σὰς ἔχω ἤδη ἀναφέρει ἐκ τῶν μεγάλων τούτων βλασφημιῶν. Ὁ πατήρ μου ἐπαναλαμβάνει ὅτι εἰς τοὺς καλοὺς παλαιούς χρόνους, οὐχὶ μόνον οἱ ἱερεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐπίσκοποι ἀκόμη ἐπορεύοντο ἔφιπποι σπαθίζοντες τοὺς ἀπίστους. Ἐγὼ τῷ παρετήρησα, ὅτι τοῦτο ἠδύνατο νὰ γίνῃ κατὰ

τοὺς βαρβαρικοὺς χρόνους, καὶ ὅτι τῶρα οἱ λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου δὲν πρέπει νὰ γνωρίζουσι νὰ μεταχειρίζονται ἄλλα ὄπλα, εἰμὴ τὰ τῆς πειθοῦς. — Καὶ ὅταν ἡ πειθὴ δὲν ἀρκεῖ, ὑπέλαβεν ὁ πατήρ μου — δὲν εἶνε καλὸν νὰ βοηθῇ τις τὰ ἐπιχειρήματα διὰ τῶν ἀπειλῶν; — Ὁ τέλειος ἱεραπόστολος, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ πατρός μου, ὀφείλει εἰς τινὰς περιστάσεις νὰ καταφεύγῃ εἰς τὰ ἥρωικά ταῦτα μέσα, καὶ ἐπειδὴ ἀνέγνωσε πολλὰ μυθιστορήματα καὶ ἱστορίας, ἀναφέρει καὶ παραδείγματα πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης του. Ἄναφέρει ἐν πρώτοις τὸν Ἅγιον Ἰάκωβον, ὅστις χωρὶς νὰ πύση νὰ εἶναι ἀπόστολος ἐσπάθιζε περισσότερο τοὺς μαύρους, ἢ ὅσους ἔπειθεν αὐτοὺς διὰ τοῦ κηρύγματος, ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ἵππου του.

Ἄναφέρει ἕνα ἄρχοντα ἐκ Βέρας, ὅστις ἐπεφορτίσθη μὲ μίαν ἀποστολὴν ἐκ μέρους τῶν καθολικῶν βρασιλέων πρὸς τὸν Boadibil καὶ ὅστις, ἐλθὼν εἰς ἔριδας θεολογικὰς μετὰ τῶν μαυρῶν, ἐν τῇ αὐλῇ τῶν Λεόντων, καὶ ἐξαντλήσας τὰ ἐπιχειρήματά του, ἔσυρε τὸ ξίφος καὶ ὤρμησε κατ' αὐτῶν, ὅπως κατορθώσῃ νὰ τοὺς πείσῃ. Καὶ τελευταῖον ἀναφέρει τὸν εὐγενῆ ἐκ Βισκαίας Δ. Ἰγνατίου Λουόλαν, ὅστις εἰς μίαν ἀντιλογίαν, ἣν ἀντέτεινεν αὐτῷ εἰς μαῦρος ἐπὶ τῆς ἀγνότητος τῆς Παναγίας, ἤδη βεβαρυμένος ἐκ τῶν ἀσεβῶν καὶ φρικωδῶν βλασφημιῶν, δι' ὧν ὁ μαῦρος τὸν ἐπολέμει, ὤρμησε κατ' αὐτοῦ μὲ τὸ ξίφος ἀνὰ χεῖρας, καὶ οὕτως ὁ μαῦρος ἐὰν δὲν ἐσώζετο διὰ τῆς φυγῆς ἤθελε τῷ ἐπιβάλει ἐν τῇ ψυχῇ τὴν πειθὴν, διὰ τῆς μαχαίρας. Ἀπήντησα εἰς τὸν πατέρα μου, ὅτι ἡ ἔρις αὐτῆς τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου εἶχε συμβῆ πρὶν ἢ ὁ Ἅγιος γείνη ἱερεύς, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων παραδειγμάτων εἶπον ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ σύγκρισις.

[Ἐπειτα συνέχισα]. ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΑΝΗΣ.

Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΟΥ

ΔΙΑ ΤΡΙΑ ΡΟΥΒΛΙΑ

Διήγημα

Ἡμῖς βέρστιον ἀπὸ τοῦ χωρίου Μ* τοῦ κυβερνεῖου T***, ὑφούται καλύβη κατεσκευασμένη ἐκ χονδρῶν δοκῶν, δύο ἔχουσα διαμερίσματα. Εἰς τὴν καλύβην ταύτην κατῆκει οἰκογένεια, συνισταμένη ἐκ τῶν συζύγων Κάρπου καὶ Ἀγραφένας καὶ τοῦ μονοστοῦς υἱοῦ αὐτῶν Βάνια.

Μικρὸς ὄπισθεν τῆς καλύβης κῆπος, ἐν ᾧ ὑφούντο τέσσαρες ἢ πέντε ἀκακίαι, καὶ ἐπρασίνοιζον χλοεραὶ πρασιαί, ἐπιμελῶς πεφυτευμένα διὰ γογγυλῶν, κραιμῶν καὶ γεωμήλων, ἤλεγχε τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν φιλεργίαν τῶν οἰκοδεσποτῶν. Καὶ ὄντως, ὁ Κάρπος ἦτο φιλόπνονος γεωργός, καὶ αἱ δύο — τρεῖς δεστέιναι (36 στρέμματα) γῆς, ἧς ἦτο κάτοχος, παρεῖχον αὐτῷ τὰ μέσα πρὸς σχετικὴν τινα εὐπορίαν.

Δὲν ἔπινε βότκαν, καὶ οἱ χωρικοὶ, οἵτινές εἰσι νηφάλιοι, πλουτοῦσιν ἐν Ρωσ-

σίᾳ. Ἐκώφευεν ἐκάστοτε εἰς τὰς προσκλήσεις τῶν φίλων του, ὁσάκις δ' ἐκάλουεν αὐτὸν εἰς τὸ καπηλεῖον, οὗτος εὕρισκεν ἄετιποτε ἀφορμὴν τινα ὅπως τοὺς ἀποφεύγῃ.

Ἦτο ρωμαλέος καὶ εὐρύνωτος μουζικὸς ὁ Κάρπος, μὲ χαρακτηριστικὰ σύμμετρα μὲν, ἀλλὰ τραχέα κᾶπως, ἡ δὲ νεαρὰ σύζυγός του ξανθὴ καὶ εὐσταλῆς χωρική.

Ἡ Ἀγραφένα δὲν ἐργάζετο εἰς τοὺς ἀγρούς ὡς ὄλαι αἱ γυναῖκες τῶν χωρικῶν, διότι δὲν τὸ ἤθελεν ὁ Κάρπος, ἀλλ' ἔμενεν εἰς τὴν καλύβην ἐπιμελουμένη τοῦ μικροῦ υἱοῦ της καὶ ἐνασχολουμένη εἰς ἀλλασέργασίας — νὰ περιποιηθῇ καὶ ἀμέλξῃ τὰς ἀγελάδας, νὰ κατασκευάσῃ βούτυρον, τυρὸν κτλ.

Ἡ αἰθουσα καὶ ὁ καιτῶν τῆς καλύβης ἔλαμπον ἐκ τῆς καθαριότητος. Αἱ σινδόνες τῆς κλίνης ἦσαν λευκότεραι, ζεῦγος δὲ πυραμίδων ἀπὸ προσκεφάλαια ἐκ πτίλου, ὑφούντο ἀμφοτέρωθεν αὐτῆς.

Ἐν Ρωσίᾳ εἶνε ἀντικείμενον μεγάλου στολισμοῦ ἡ διακόσμησις τῆς κλίνης καὶ τὰ πολλὰ προσκεφάλαια. Εἰς ἀρχαιοτέραν δ' ἐποχὴν οἱ βογαῖροι καὶ ἐν γένει οἱ εὐπορώτεροι Ρῶσσοι προσεπάθουν νὰ ἔχωσιν ὅσον οἶόν τε πλειοτέρας κλινιστρωμνάς, ὅπως ὑπιδέχωνται τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτοὺς ξένους.

Ἡ αἰθουσα τῆς καλύβης ἦτο ἀρκούντως εὐρεῖα. Ἀπὸ τῆς ἀνατολικῆς αὐτῆς γωνίας ἐκρέμαντο τέσσαρες ἢ πέντε εἰκόνες ἐπαργυρωμένα καὶ ἐπίχρυστοι, ἐμπροσθεν δ' αὐτῶν ἔκαιε λυχνία ἐξ ἐρυθρῆς ὕαλου. Αἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐπὶ τῶν τραπέζων καὶ τῶν τοίχων κεντηταὶ ὀθόναι καὶ χειρόμακτρα, ἤλεγχον τὴν φιλοκαλίαν καὶ καλκισθησίαν τῆς οἰκοδοποιΐνης.

Καὶ ἦτο αὕτη κόρη εὐπόρου χωρικοῦ, ὅστις, διὰ τῆς νηφαλιότητος καὶ φιλοπονίας του, κατόρθωσε ν' ἀποκτήσῃ μικρὰν τινα περιουσίαν. Πρὸτκα δὲν ἔδωκε εἰς τὴν θυγατέρα του, διότι τοῦτο δὲν συνειθίζεται ἐν Ρωσίᾳ, ἦτο ὅμως αὕτη ἡ μόνη κληρονόμος τοῦ πατρός της.

Ὁ Κάρπος ἠγάπα τὴν σύζυγόν του καὶ συνεζεύχθη αὐτὴν ἐξ ἔρωτος. Οἱ γονεῖς τῆς Ἀγραφένας, φρονίμως ποιοῦντες, οὐδὲν παρενέβαλλον πρόσομμα εἰς τὰς σχέσεις τῶν ἐραστῶν, τὸνναντίον δέ, ὑπέθαλλον αὐτὰς καὶ μετ' ἀνυποκρίτου χαρᾶς ἐδεξιοῦντο ἄετιποτε τὸν Κάρπον ἐπισκεπτόμενον αὐτοὺς, διότι ἅπαντες οἱ χωρικοὶ ἐξετίμων καὶ ἠγάπων αὐτόν.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς στέψεως των, ὀλόκληρον τὸ χωρίον ἐπανηγύρισε καὶ ἀφθονὸς ἔρρευεν ὁ οἶνος, ἡ βότκα καὶ αἱ ναλίφκα (εἶδος ροσολίου). Αἱ γυναῖκες τοῦ χωρίου οὐδέποτε ἐνεθυμοῦντο μεγαλοπρεπεστέρους γάμους ἔπιον, ἔπιον — καὶ αἱ γυναῖκες δὲν καθυστεροῦσι συνήθως τῶν ἀνδρῶν ἐν Ρωσίᾳ, — μέχρι κραιπάλης. Τὸν πρῶτον ἀσπασμὸν δέον ν' ἀνταλλάξωσιν οἱ νεόνυμφοι παρόντων ἀπάντων τῶν προσκεκλημένων. Δίδεται εἰς τοὺς νεόνυμφους ἕν ποτήριον οἴνου· οὗτοι δὲ ὑποκλίνοντες γέουονται, εἶτα δὲ ἀσπάζονται ἀλλήλους, ὅτε οἱ παριστάμενοι ἀνα-

φωναῖσι «γόρκο!» ἦτοι: «εἶνε πικρόν»! καὶ ἐπαναλαμβάνουσι τὰς ἀναφωνήσεις, ὅπως ἐπαναλήφθη ὁ ἀσπασμός, γενόμενος οὕτω γλυκὺς διὰ τῆς ἐπαναλήψεως. Τὸ γόρκο λοιπὸν εἰς τοὺς γάμους τοῦ Κάρπου καὶ τῆς Ἀγραφένας ἀντήχει διὰ πολλῶν στομάτων. Τὴν ἐπαύριον, πλῆθος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, προπορευομένης παχυσώμου τινὸς καὶ ἐρυθρᾶς ὡς τεύτλου χωρικῆς, μικρὸν ἐρυθροῦν προσκεφάλαιον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἀναπαλλούσης καὶ δύο χωρικῶν παρ' αὐτήν, βαυκάλεις πλήρεις βότκας κρατούντων, ᾤδευον ἐν φωναῖς καὶ ἄσμασι πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ πενθεροῦ, ἵνα ἐπιδειξῶσι τὸ ἐρυθροῦν προσκεφάλαιον ὡς θρίαμβον τῆς παρθενίας. Ἐπὶ τριήμερον διήρκεσεν ἡ εὐωχία καὶ ὁ πότος.

Ὁ γάμος οὗτος ἐτελέσθη ὑπὸ τοσοῦτον αἰσίους οἰωνούς, ὥστε οὐδεὶς τῶν χωρικῶν ἐφαντάζετο, ὅτι ἀπειλητικόν τι νέφος θὰ ἐσκιάζέ ποτε τὸν αἰθριον ὀρίζοντα τοῦ νεαροῦ ζεύγους. Καὶ ὅμως ποσάκις, φεῦ! ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπεδείχθη ἡπατημένη ἢ κοινὴ γνώμη!...

* *

Δύο συνεπληροῦντο ἔτη ἀπὸ τοῦ γάμου τοῦ Κάρπου.

Ἦτο—δὲν ἐνθυμοῦμαι— ποία ἐορτὴ: τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, νομίζω, καὶ ἡ ἐκκλησία τοῦ χωρίου ἦτο πεπληρωμένη πιστῶν, προσελθόντων ἐκ τῶν παρακειμένων χωρίων.

Εἰς ὀλίγα χωρία ἐν Ρωσσίᾳ ὑπάρχουσι ἐκκλησίαι, καὶ ἡ ἔλλειψις αὐτῆ ἴσως προέρχεται ἕνεκα τῆς δαπανηρᾶς συντηρήσεως αὐτῶν καὶ τῶν ἱερῶν διὰ τοῦτο ὅμως καὶ οἱ πτωχότεροι ναοὶ ὑπερέχουσι πολὺ κατὰ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὸν πλοῦτον, τῶν ἐν τοῖς ἡμετέροις χωρίοις καὶ μικροπόλεσιν ἀκόμη.

Οἱ Ρῶσοι δὲν φεῖδονται χρημάτων, ὅταν πρόκειται περὶ τῆς εὐπρεποῦς διακοσμῆσεως τῶν ναῶν τοῦ Ὑψίστου. Ἐν τούτοις θὰ ἦτο προτιμότερον, ἂν τὰ χωρία δὲν ἐστεροῦντο ναῶν, ἢ, χάριν τῆς ἀνωφελούς εὐπρεπείας αὐτῶν, ν' ἀναγκάζωνται οἱ ἀτυχεῖς χωρικοὶ νὰ μεταβαίνωσι πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων αὐτῶν, ὁδοιποροῦντες ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς ὥρας πολλάκις, κατὰ δρυμὸν παγετὸν καὶ ἀφόρητον κρύσωνα.

Ἡ λειτουργία εἶχε περατωθῆ καὶ οἱ χωρικοὶ ἐξήρχοντο ἤδη τοῦ ναοῦ, ὑπὸ μάλης φέροντες τοὺς δερματίνους πέλους των, ὑποκλίνοντες καὶ σταυροκοπούμενοι. Ἐν μέσῳ τοῦ πλῆθους ἀκολουθῶν τὴν σύζυγόν του ἐξήρχετο καὶ ὁ Κάρπος.

Δύο ἄνδρες μεσήλικες, ὧν ὁ ἕτερος μονόφθαλμος, προφανῶς ἀνέμενον αὐτὸν μετ' ἀνυπομονησίας, διότι ἅμα οὗτος κατῆλθε τὰς βαθμίδας τοῦ προνάου, ἐπλησίασαν αὐτόν.

Ἦσαν ἀμφοτέρω ἀναστήματος βραχέως καὶ ἔφερον πώγωνα βαθὺν ὑπόξανθον. Ἐκ τῆς ἐνδυμασίας των ἠδύνατό τις νὰ εἰκόσῃ, ὅτι ἦσαν ξένοι.

Δὲν εἶχον τὴν συνήθη νωθρότητα, πρόσθε καὶ τὴν ἀγαθότητα τὴν χαρακτηρίζουσιν τοὺς ρώσσους χωρικοὺς, τὸναντίον δὲ αἱ κινήσεις αὐτῶν ἦσαν γυργαὶ καὶ οἱ ὑπόφαιοι μικροὶ ὀφθαλμοὶ των ὑπέβαινον δολιότητα καὶ πανουργίαν. Εἶχον τὸ βλέμμα ὀξύ καὶ διαπεραστικόν. Ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῶν ὁ Ρῶσσος ἀστός θ' ἀνεγνώριζεν ἐκ πρώτης ὄψεως τὸν κερδοσκοπικόν, ὅπερ ἐστὶ ταυτόσημον τοῦ κτηνέμπορος.

— Καλημέρα, Κάρπο Ἀντώνιτς, καὶ τοῦ χρόνου, — εἶπεν ἀποταθεὶς πρὸς αὐτὸν ὁ μονόφθαλμος τῶν κτηνεμπόρων.

— Ἐπερίμενες ν' ἀκούσης καὶ τὸ «δι' εὐχῶν» καὶ νὰ βγῆς, — ἐψιθύρισε ὁ ἄλλος ἔρρινως, οὐτινος ἢ ρίς ἦτο πεπιεσμένη καὶ ἔφερε φοβεράν οὐλὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου. — Ἐμάθαμε πῶς ἔχεις μιὰν ἀγελάδα καὶ ἓνα ἄλογο γιὰ πούλημα, προσέθετε μετὰ μειδιάματος, ὅπερ ἐννοεῖ φράσην.

— Πάμε, ἂν θέλῃς ἴσὸ τρακτῆρι (traitoir) νὰ σὲ τρατάρωμε τὸ τσαῖ, κ' ἐκεῖ πειὰ τὰ μιλοῦμεν, εἶπε χειρονομῶν ὁ πρῶτος.

Ὁ Κάρπος ἐγνώριζε τοὺς δύο ξένους, ἀλλ' οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχεν ἔλθῃ εἰς συναφίαν πρὸς αὐτούς, διὸ ἐξεπλάγη μικρὸν ἐκ τῆς οἰκειότητος τῶν δύο κτηνεμπόρων. Ἐντούτοις:

— Πηγαίνωμεν, ἀπεκρίθη, καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὴν σύζυγόν του—ἐγὼ ἔχω δουλειὰ καὶ θὰ μείνω, προσέθετο, — σὺ πήγαινε ἴσὸ σπίτι.

Ἡ Ἀγραφένα εἶχεν ἀκούσει τὴν πρότασιν τῶν ξένων καὶ ἔστη μετὰ τινος δισταγμοῦ.

— Τί σοῦ κατέθηκε πάλι νὰ πουλήσης τὴν ἀγελάδα καὶ τὸ ἄλογο; ἐπρόφερον ἐν τέλει.

— Δὲν εἶνε δική σου δουλειά, ἀπεκρίθη ἀποτόμως πῶς ὁ Κάρπος—πήγαινε σπίτι!

Ἡ νεαρὰ χωρικὴ ὑπήκουσε δυσαρέστως καὶ ἀνεχώρησεν.

Οἱ δύο κτηνέμποροι μετὰ τοῦ Κάρπου, ἐξελθόντες τοῦ κιγκλιδατοῦ περιβόλου τῆς ἐκκλησίας, διηυθύνθησαν εἰς τὸ οὐ μακρὰν ἀπέχον τεῖοπωλεῖον καὶ ἀνελθόντες τὴν στενὴν καὶ βορβορώδη κλίμακα αὐτοῦ, εἰσῆλθον εἰς εὐρείαν αἴθουσαν πεπληρωμένην ἤδη χωρικῶν.

Βαρεῖα ὀσμὴ μαχόρκα (εἶδος καπνοῦ) ἀνεδίδετο ἐκεῖθεν προσβάλλουσα τὴν ὄσφρησιν τοῦ εἰσερχομένου.

Οἱ τοῖχοι αὐτῆς ἦσαν ἀμαυροί. Μακρὰ ἐκ δρυὸς τράπεζαι ἀσκεπεῖς, ἐξετείνοντο καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς αἰθούσης: ὄμιλοι δὲ ρυπαροενδεδυμένων χωρικῶν ἐκάθηντο παρ' αὐταῖς ροφῶντες τὸ τέιον.

Ἐπληρῆς, τέως παρὰ τὸ κυλικεῖον ἰστάμενος καὶ φέρων μακρὸν ἐρυθροῦν χιτῶνα, οὐ τὰ κράσπεδα ἐκάλυπτον πλατείας ἀναξυρίδας ἀορίστου χρώματος καὶ ἐζωσμένος διὰ βαμβακίνης λευκῆς ζώνης, ἐπλησίαζε τοὺς νεήλυδας, ἀνετίναξε τὴν μακρὰν καὶ βοστρυχώδη ξανθὴν κόμην

του, προσπαθῶν δὲ νὰ λάβῃ ὕψος αἰμύλον, ἠρώτησε:

— Διατάσσετε νὰ σὰς δώσωμεν τὸ τσαῖ εἰς τὸ ἰδιαίτερον δωμάτιον;

Ἄπαντα τὰ καταστήματα ὅπου πίνεται τὸ τέιον ἐν Ρωσσίᾳ, ἔχουσιν ἰδιαίτερα δωμάτια μᾶλλον εὐπρεπῆ καὶ καθάρια, ἐν οἷς ὑποδέχονται τοὺς ἐμπόρους, τοὺς εὐγενεῖς ἐν ἐνὶ λόγῳ, τοὺς μᾶλλον ἐξέχοντας ἐν τῇ κοινωνίᾳ, δι' ὅπερ καὶ «διὰ τοὺς ἐμπόρους», «διὰ τοὺς εὐγενεῖς» καλοῦνται ταῦτα.

Οἱ νεήλυδες ἀνευ ἀπαντήσεως ἠκολούθησαν τὸν ὑπηρετὴν καὶ διέταξαν τρεῖς μερίδας τείου: Τὸ «διὰ τοὺς ἐμπόρους» προωρισμένον δωμάτιον, ἐν ᾧ εἰσῆλθον, ἦτο ἐπιμήκης μικρὸς θάλαμος, τέσσαρας μόνον ἔχων μικρὰς τραπέζας κεκαλυμμένας δι' ὀθονῶν ὑπόπτου καθαριότητος.

Ὁ ὑπηρετὴς, κρατῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς δίσκον ἐφ' οὗ ὑπῆρχον ποτήρια, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς δοχεῖον πλήρες ζέοντος ὕδατος, εἰσῆλθε καὶ ἀπέθετο αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης. Οἱ δύο ξένοι μετὰ τοῦ Κάρπου ἐστράφησαν πρὸς τὴν ἀνωθεν αὐτῶν ἐπὶ τῆς γωνίας κρεμασμένην εἰκόνα καὶ ἐποίησαν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις, εἰς ἐκ τοῦ ὀμίλου τῶν τείποτων ἀναλαμβάνει τὰ τῆς παρασκευῆς τοῦ τείου, θὰ πλύνῃ διὰ ζέοντος ὕδατος τὰ ποτήρια, θὰ θραύσῃ εἰς μικρὰ τεμάχια τὴν ζάχαριν διὰ ψαλλίδος καὶ θὰ πληρώσῃ τὰ ποτήρια.

Τὴν ἐργασίαν ταύτην ἀνέλαβεν ὁ μονόφθαλμος τῶν κτηνεμπόρων.

[Ἐπιτετα συνέχεια.]

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Μαρία Ἀνωγιέττα», ὑπὸ Γ. Ρύμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

«Ἱστορία τῆς Μουσικῆς», ἔργον στεφθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, μετάφρασις Ἀθηνᾶς Ν. Σερμετῆ. Ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου—μετὰ 150 εἰκόνας δραχ. 40 (40,50).

«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρα», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. 4,50 (4,60).

«Οἱ Μερόνιμοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ἐαβιῆς Μαρμῆ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δρ. 4,50 [4,70]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτο: Σηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γενιτσάρων». Τόμος 2. Δρ. 5. [5,50]

«Αἱ Ἐθραβαὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès. Δρ. 4,50 (4,70)

«Τὰ Ἐκατομύρια τοῦ κ. Ἰωραμῆ», μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ (τόμ. 2) Δρ. 7 (7,50)

«Ἡ Ἥρωις τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους. Δρ. 4 [4,50]

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 2 [2,20]